Nr. 23

10 juni 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

„Hè, hè!" spotte de brievenbesteller. „Wat een slimmerd! Dacht je, dat ik een omweg van twee kilometer door 't bos maak om jou een paar klompen te brengen? Dank je lekker!"

„Goed! Best! Net zo je wilt!" mopperde de kolenbrander. Hij begon op en neer te lopen, met gebogen hoofd, de handen op zijn rug. Hij piekerde, hij moest er iets op vinden. Die vervelende Dumoulin. . .

Voordat hij Belletoise verliet, liep hij bij Fabre, de boekhandelaar, aan. Toen hij het winkeltje uitkwam en de weg naar het bos insloeg, speelde een ondeugend lachje om zijn mond.

De volgende dag, toen hij een nieuwe brandstapel aan 't bouwen was, hoorde hij dode takken kraken. De honden blaften woedend.

„Aha! Bent u 't, meneer Dumoulin?" lachte hij, nog voordat hij de brievenbesteller gezien had. Hij wreef zich in de handen. „Morgen, meneer de post. Warm weertje, hè?"

De brievenbesteller trok een krant uit zijn tas. Op zijn voorhoofd parelden zweetdroppels.

„Alsjeblieft," zei hij knorrig. „Post voor je. . . De Bode van Belletoise."

Marsan nam het krantje aan.

„Merci, meneer Dumoulin. Dus tot morgen!"

„Wat? Tot morgen?"

De man die niet lezen kon, maar toch...

Het bos van Rangardes, enkele kilometers buiten het dorp Belletoise in Zuid-Frankrijk, werd gerooid. Overal liepen karresporen, met poelen hier en daar, waar de zwaarbeladen voertuigen 's winters diep in wegzakten.

Stapels hout stonden overal op rijen. Vroeger konden de zonnestralen niet door de dikte van het loof dringen, maar nu zag men grote vlakken blauwe lucht; de vogels waren verhuisd naar andere bossen, waar meer struiken en hoge takken waren.

Op de plek, die vanouds het Vierkant heette, dreef scherpe rook in lange blauwe slierten; daar stonden de houtstapels van de kolenbranders. Er stonden drie grote molshopen te roken, drie vulkanen in het klein. Een eenvoudige hut van takken en leem met een rode spar op de achtergrond stond er dichtbij.

In die hut woonde George Marsan, de kolenbrander. Zijn gezicht, zijn handen, zijn kleren waren precies zo zwart als zijn houtskool.

Twee honden, ruig als beren, bewaakten zijn geit, zijn kippen en zijn konijnen. Zijn overige bezit bestond uit wat gerookt spek, een zak aardappelen en een kwart vaatje landwijn; het hoekje moestuin achter zijn hut leverde groenten. Hij kwam zelden in het dorpje Belletoise. Er moest heus een ernstige reden zijn als men hem daar tegenkwam met een van zijn honden; de andere bleef dan op wacht bij zijn hut.

Op zekere dag was Marsan toch naar Belletoise gekomen. Hij moest een paar klompen kopen. Hij kon echter zijn maat niet krijgen, maar de klompenmaker zou een paar voor hem maken; de volgende dinsdag zouden ze klaar zijn.

„Nou!" riep Marsan, achter zijn oren krabbend, „dat is nogal lastig! Zou er niet wat op te vinden zijn, dat je ze op het Vierkant liet brengen?"

„Ik zou niet weten. . ." begon de klompenmaker. En op dat moment passeerde de brievenbesteller.

„Wacht," riep de kolenbrander. „Ik weet 't al!" Hij riep: „Hee, Dumoulin!"

De brievenbesteller kwam naar de werkplaats van de klompenmaker gelopen.

„Zeg," zei Marsan, „je zou me een groot plezier doen als je volgende week, wanneer je eens naar het kasteel moet, langs het Vierkant kwam om me mijn klompen even te brengen."

„Ja zeker! Ik heb een abonnement op de krant genomen."

Dumoulin liet zich neervallen op een boomstronk. Marsan keek hem doordringend aan.

„Eh. . ." begon Dumoulin een ogenblik later, „kan 't je eigenlijk wat schelen, wat er allemaal in staat?"

„Wel nee! Nieuwtjes heb ik niet nodig en van politiek heb ik geen zier verstand."

„Wat wou je dan in dat blaadje lezen?"

„Niks!" bekende de kolenbrander. „Ik kán niet eens lezen!"

„Kun je. . .?"

Nu gingen de haren van Dumoulin onder zijn brievenbestellerspet recht overeind staan. „Waarom. . .?"

„Kijk eens, vriend," antwoordde Marsan, „je hebt het vertikt om één keer dat loopje voor me te maken. En toen heb ik gedacht: Dumoulin is helemaal niet aardig! We zijn hier gewend, dat je iets voor elkaar doet. Als ik hem nou eens dwong om dat wandelingetje langs het Vierkant meer dan driehonderd maal per jaar te maken, dan kon hij meer dan driehonderd maal nadenken over iets, dat m'n vader altijd zei: Je moet op z'n tijd wat voor een ander overhebben."

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

Mijn vader is geen struikrover

LATER, TOEN ZE ALLEEN WAS, BARSTTE AMY IN TRANEN UIT. SLECHTS HET PORTRET VAN HAAR VADER WAS ER OM HAAR TE TROOSTEN.
VADER, ALS ZE U MAAR NOOIT VINDEN! EN WAT MOET IK ZONDER U BEGINNEN? HOE KAN IK HIER ALLEEN TEGEN UW VIJANDEN OP?
MAAR, AMY, KIND, WAT IS ER? WAREN DIE KERELS ZO VERVELEND?

IN MARTHA'S ARMEN STORTTE AMY HAAR HART UIT.
EN, MARTHA, NOG IETS. IK HEB GEEN GELD OM JE TE BETALEN. IK HEB NIETS MEER.
DAT DOET ER NIETS TOE. IK HEB GENOEG OM VAN TE LEVEN. MAAK JE DAAR NU GEEN ZORGEN OVER, KINDLIEF

AMY WAS EEN BEETJE OPGELUCHT, TOEN ZE SAMEN NAAR DE KEUKEN LIEPEN.
DACHTEN ANDEREN ER OOK MAAR ZO OVER, MARTHA. OOK AL HEEFT MIJN INHALIGE FAMILIE HET GELD MEEGENOMEN, WE ZULLEN ONS WEL REDDEN TOTDAT VADERS NAAM GEZUIVERD IS VAN ALLE BLAAM. ARM ZIJN IS GEEN SCHANDE.

AMY WIST NIET DAT BIJ HET VENSTER IEMAND STOND TE LUISTEREN, IEMAND UIT HET DORP.
ARM? GEEN GELD OM MARTHA TE BETALEN EN DE VADER WEG? DAT ZAL IK EENS GAUW GAAN VERTELLEN IN HET DORP.

DE LUISTERVINK WAS SILAS CREECH, DE ZADELMAKER, VAN WIE HENRY LYNDON ALTIJD EEN GOEDE KLANT WAS GEWEEST.
NU DACHT HIJ ALLEEN MAAR AAN ZIJN GELD. HIJ HAASTTE ZICH HET NIEUWTJE ROND TE BAZUINEN.

INTUSSEN GING AMY DE VOORRAAD VOEDSEL IN HUIS EENS NA.
SUIKER
THEE
IK ZAL IN HET DORP WAT BESTELLEN. ER IS NIET VEEL MEER. IEDEREEN KENT ONS EN ZAL BEST WILLEN LEVEREN, NU IK VOORLOPIG GEEN GELD HEB.
ZOUT
MEEL

MAAR DE PRAATJES VAN SILAS DEDEN HUN WERK...
SILAS ZEGT DAT WE GEEN GELD MEER VAN LYNDON KRIJGEN.
DAN LEVER IK GEEN VLEES MEER. EERST ALLES BETALEN!
WAAR MOETEN ZE DAN VAN LEVEN?
IS DAT ONZE ZORG? GA MEE NAAR HET KASTEEL. IK HEB NOG VERSCHILLENDE REKENINGEN.

De Kostbare Tas

EILEEN SANDFORD EN HET CHINESE MEISJE LU SING HADDEN WARME VRIENDSCHAP GESLOTEN; HUN VADERS WAREN ZAKENVRIENDEN.
OP EEN OCHTEND, TERWIJL DE BEIDE ZAKENLUI — EDWARD SANDFORD EN LU FAN — VOOR EEN GEWICHTIGE BESPREKING AFWEZIG WAREN, GINGEN EILEEN EN LU SING MET DE ROEIBOOT VAN EILEENS VADER PICKNICKEN.

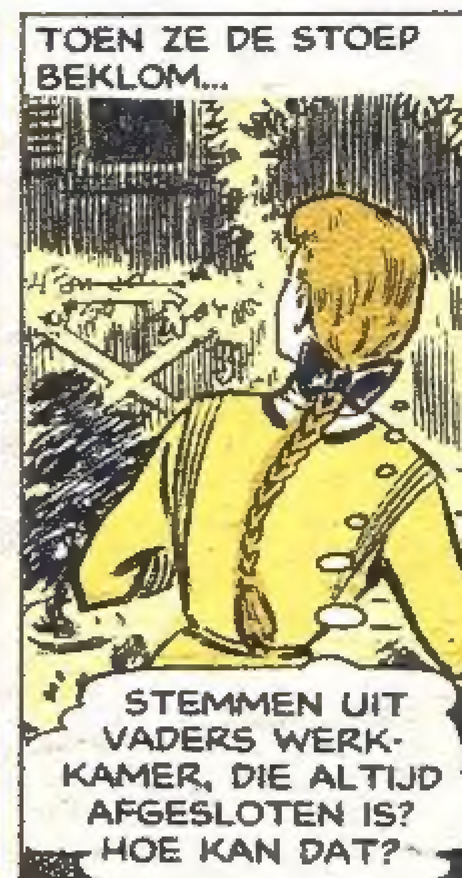

GESPANNEN VOLGDE EILEEN HET GESPREK.
JE ZULT FLINK BELOOND WORDEN, DE INHOUD VAN DE TAS HEEFT GROTE WAARDE. BRENG HEM STRAKS NAAR GOUDEN ZON.
BEST, OVER EEN UUR GA IK.
WIE KAN GOUDEN ZON ZIJN?

DE MANNEN NAMEN AFSCHEID.
VEEL GELUK, TAN WU!
IK GA ME KLAAR-MAKEN VOOR DE REIS.

VLUG LEGDE EILEEN HAAR ALLES UIT. LU SING KEEK ERNSTIG.
LANGE MAANDEN HEBBEN ONZE VADERS AAN DEZE GEHEIME PLANNEN GEWERKT. ZIJ BRENGEN ZE NU NAAR DE GOUVERNEUR VAN LEIPIN, MAAR HET ZIJN DE VERKEERDE PAPIEREN. HIJ ZAL ERG BOOS ZIJN.
LU SING, WE MOETEN DIE TAS TE PAKKEN ZIEN TE KRIJGEN EN NAAR VADER BRENGEN. MAAR HOE?

IK MOET DE TAS IN HANDEN HEBBEN VOORDAT HIJ HEM WEGBRENGT. MAAR HOE? LU SING KAN ME MISSCHIEN HELPEN.

IN DE TUIN VOND ZE LU SING.
EILEEN, JIJ BENT ZO WIT ALS SNEEUW!

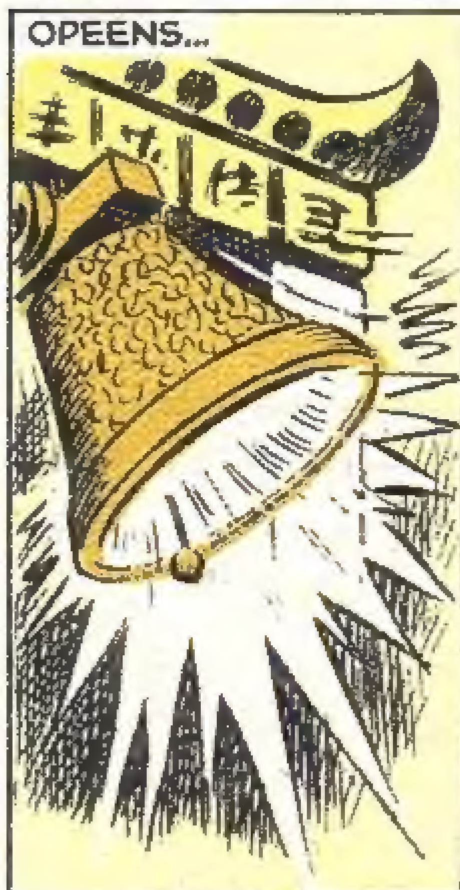

LU SING DACHT EVEN DIEP NA.
WE MOETEN TAN WU UIT ZIJN KAMER LOKKEN. WIL JE IETS WAGEN, EILEEN?
NATUURLIJK. WAT BEN JE VAN PLAN?

IK BEL AAN DE VOOR-DEUR, TAN WU KOMT, JIJ PAKT IN ZIJN KAMER DE TAS EN LOOPT NAAR DE STEIGER. DAN NEMEN WIJ IN TULI DE TREIN NAAR LEIPIN.

EILEEN VOND HET EEN GOED PLAN EN GING METEEN OP PAD.
WACHT TOT JIJ DE BEL HOORT EN TAN WU NAAR DE DEUR ZIET GAAN.

EILEEN VERSCHOOL ZICH BIJ DE VERANDADEUREN EN WACHTTE.
IK HOOP, DAT HET LUKT...

EILEEN RENDE NAAR TAN WU'S KAMER.
DAAR LIGT DE TAS!

OPEENS...

HET GING PRACHTIG. TAN WU LIEP NAAR DE VOORDEUR EN EILEEN KLOM INTUSSEN DOOR HET RAAM.
PRACHTIG! NU GAUW DE TAS ZOEKEN.

VLUG PAKTE ZE DE TAS EN RENDE NAAR DE BOOT. MAAR TAN WU, DIE BEGREEP BEETGENOMEN TE ZIJN, ZAG NOG NET EILEEN WEGLOPEN.
DE ENGELSE JONGEDAME HEEFT DE TAS!

TAN WU RENDE HAAR SCHREEUWEND NA, MAAR EILEEN WAS VLUGGER.
JE BENT EEN DAPPER MEISJE.
JA, MAAR TAN WU ZIT ONS OP DE HIELEN! VLUG!

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Leerling-tamboer Olivier Crow dient bij de Engelse troepen in Italië onder vaandrig Boscowen en zijn oom, sergeant Trott. Diens dochtertje Pollie is ook meegegaan. Twee heren, Alan en George, hebben Olivier gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Lucia, een vrouw die bij de bende hoort, neemt hen in bescherming. Zij ontsnappen, worden weer gegrepen, nu met vaandrig Boscowen, die hen moest zoeken. Zij zien dat Pollies oom, soldaat Pharo Pilchard, zich in vermomming bij de bende gevoegd heeft. Lucia laat hen wederom ontsnappen. In twee groepen gaan zij op weg om het leger te waarschuwen. Olivier en Pollie weten het regiment te bereiken, dat nu de rovers aanvalt.

Gealarmeerd door het knallen van de schoten kwam ook sergeant Trott met een paar manschappen het pad op klauteren en weldra prikten vier bajonetten dreigend in de richting van de beide mannen die, stom van verbijstering, geen vin meer durfden te verroeren.

,,Goed gedaan, soldaat Pilchard,'' prees kapitein Fairlof. ,,Knap werk, vaandrig Boscowen! Jullie hadden geen seconde later moeten komen. Oef! Het begon er raar uit te zien voor ons beiden, niet, tamboer Crow?''

Olivier wierp zijn meerdere een dankbare blik toe en wijdde daarna zijn aandacht met welgevallen aan Zucconi. Deze stond er met een diepe frons in zijn voorhoofd bij, kokend van woede en bleek als een doek. Opeens maakte de bandiet een onhandige buiging voor kapitein Fairlof en zei met onvaste stem: ,,Ik ben maar blij dat het afgelopen is, kapitein! Ik heb altijd al dienst willen nemen in het Engelse leger. U kunt heel wat aan me hebben, want ik ken de Fransen op mijn duimpje!''

Kapitein Fairlof barstte in een bulderend gelach uit en sloeg Zucconi met een klap op zijn schouder.

,,Zo zout heb ik het in lang niet gegeten!'' riep hij uit. ,,Je bent toch werkelijk wel de meest doortrapte schurk die ik ken. Dus jij biedt me je vriendschap aan, als ik het goed begrijp. Je wilt dienst nemen in het Engelse leger? En je zou ons natuurlijk niet verraden?''

,,Graag, signore,'' stamelde Zucconi. ,,Het zou me een voorrecht en een genoegen zijn om u bij te staan.''

Opnieuw begon kapitein Fairlof hartelijk te lachen en al de omstanders volgden zijn voorbeeld, Pollie niet uitgezonderd, die zich natuurlijk de gelegenheid niet liet ontgaan om van dit historische ogenblik getuige te zijn.

,,Nou,'' zei de kapitein tenslotte. ,,Nou is het mooi genoeg geweest, mannen! Neem die knapen maar mee.''

Snel voegden ze de daad bij het woord.

Pietro en nog een paar van de rovers, die er op het plateau het leven hadden afgebracht, mochten netjes in een rij achter hun meester aansjokken, begeleid door de Engelse musketiers en op enige afstand gevolgd door kapitein Fairlof, sergeant Trott, Lucy, Pollie en Olivier.

Enkele minuten later hadden ze de bodem van het ravijn bereikt. Het vuren was gestaakt en het regiment werd opnieuw gegroepeerd. Langs de ene wand stonden onder zware bewaking een dertigtal rovers die gevangen waren genomen, aan de overkant van de kloof werden de gewonden verpleegd.

Er ging een daverend gejuich op, toen kapitein Fairlof met zijn patrouille terugkeerde en zijn vangst meteen ging afleveren bij zijn commandant.

Van de grote Zucconi en zijn helpers was niet veel meer over: niets dan een stel angstige mannetjes, die zacht in zichzelf stonden te mopperen en maar al te goed beseften, dat het met hun glorie voorgoed gedaan was.

HOOFDSTUK 17

Het regiment had zijn tenten opgeslagen in een vruchtbare vallei, enkele kilometers van het ravijn verwijderd, waar het slag had geleverd tegen de bende van Zucconi. Op regelmatige afstanden van elkaar brandden vrolijk knapperende kampvuren en een heerlijke lucht van gebraden vlees vulde de koele avondlucht. Aan het ene uiteinde van het kamp waren de tenten der officieren opgericht en in de grootste daarvan hoorde de kolonel het verslag van kapitein Fairlof aan over diens expeditie naar het hol van de leeuw. Verscheidene officieren waren aanwezig en bespraken druk de gebeurtenissen van de laatste dagen en de rol die de zogenaamde deserteurs — want daarvoor waren Pollie en Olivier aanvankelijk gehouden! — hadden gespeeld.

Eindelijk nam de kolonel een snuifje, ten teken dat de vergadering werd voortgezet en op dit ogenblik waren aller ogen op hem gericht.

„Mijne heren," zei de regimentscommandant, „ik geloof dat onze onderneming is geslaagd. Er zijn maar een paar rovers ontsnapt en er zijn er enkele gesneuveld, maar verreweg het grootste deel hebben we levend te pakken gekregen. Daarmee is een van de beruchtste benden van de afgelopen jaren uitgeschakeld. Wat u betreft, kapitein Fairlof, u heeft de kroon op het werk gezet. De generale staf zal u in het bijzonder uitermate dankbaar zijn, dat kan ik u verzekeren."

„Dank u zeer, kolonel," zei kapitein Fairlof. „Wat gaat u nu met Zucconi doen, als ik vragen mag?"

„Och, dat heeft geen haast. Het is een schurk van wie we wel een paar interessante bijzonderheden te horen krijgen. We zullen hem maar eens op zijn gemak laten uitpraten. We zijn natuurlijk in de eerste plaats benieuwd naar de verblijfplaatsen van zijn Franse opdrachtgevers en van zijn agenten in Engeland. Die twee boosdoeners daar in Portsmouth bijvoorbeeld, van wie vaandrig Boscowen me heeft verteld, en die de jonge leerling-tamboer Crow er onder zulke schandelijke voorwendsels toe hebben overgehaald een brief naar Zucconi te smokkelen. Gelooft u maar rustig dat we niet tevreden zullen zijn voordat we ook die twee hebben gegrepen. En daar moet Zucconi ons bij helpen. Het is een van de kostbaarste gevangenen die we in jaren hebben gepakt. En daarom blijft hij voorlopig zitten waar hij zit. Goed vastgeketend, dat spreekt vanzelf."

„Laat u dat maar aan mijn manschappen over, kolonel," lachte een majoor.

„Ziezo, dan zullen we nu maar eens aan tafel gaan," besloot de kolonel. „Tenzij er nog iets anders af te handelen valt?"

„Ja, één ding misschien," hernam de majoor. „Er is nog altijd geen uitspraak gedaan naar aanleiding van de klacht die vaandrig Boscowen enkele dagen geleden heeft ingediend tegen de leerling-tamboer Crow. Gezien wat er de laatste dagen allemaal is gebeurd, is dat natuurlijk geen wonder. Maar de klacht ligt er nu eenmaal. En het lijkt me niet plezierig voor die jongeman als hem de een of andere straf boven het hoofd blijft hangen, zonder dat hij weet waar hij aan toe is. Het is een zeer ernstige klacht: desertie. Ik heb hem voor

En daar kwam Olivier in zijn beste uniform binnenstappen.

alle zekerheid onder geleide buiten laten wachten, voor het geval u de zaak nu misschien wilt afdoen."

„O juist. Ja, het is beter om nu maar zo gauw mogelijk te beslissen. Is vaandrig Boscowen ook in de buurt? Wilt u hem dan even hier laten komen?"

„Hij wacht in de tent hiernaast, kolonel."

De kolonel ging achter zijn tafel zitten. De andere officieren trokken zich terug, terwijl kapitein Fairlof, die Olivier als compagniescommandant mocht bijstaan, achter de rug van de kolonel post vatte. In de stilte die opeens gevallen was, hoorden ze duidelijk de bevelen van de korporaal van de wacht buiten.

„Halt! Linksom!"

Het volgende ogenblik kwam een korporaal door de ingang van de tent, salueerde en zei: „Arrestant Olivier Crow, kolonel!"

En daar kwam Olivier in zijn beste uniform binnenstappen. Hij zag er uit om door een ringetje te halen. Hij had zich blinkend schoon gewassen, zijn haar in een kaarsrechte scheiding gekamd en zijn koppelriem glom als een spiegel.

Met kloppend hart keek hij recht voor zich uit. Even later kwam vaandrig Boscowen de tent binnen, sprong in de houding en salueerde stram. Ook hij zag er als het ware op zijn zondags uit met zijn uniform van dure lakense stof en zijn degen met sierlijk bewerkt handvat.

„Vaandrig Boscowen," zei de kolonel, „u heeft een ernstige klacht ingediend tegen leerling-tamboer Crow van de compagnie van kapitein Fairlof. Wat heeft u hieromtrent in het midden te brengen?"

„Indien u er geen bezwaar tegen heeft, kolonel, zou ik deze klacht liever intrekken."

„O juist. En op grond waarvan, als ik vragen mag?"

„Kolonel, ik ben nu op de hoogte van de omstandigheden, die de leerling-tamboer Crow ertoe hebben gebracht om. . . eh, zich tijdelijk van zijn compagnie te verwijderen. Bovendien ben ik van mening, kolonel, dat hij de laatste dagen blijk heeft gegeven van uitzonderlijke moed, vastberadenheid en inzicht; en als u het me niet kwalijk neemt, kolonel, zou ik u graag willen adviseren daarmee rekening te houden. Het is vooral aan hem te danken dat de gehele bende van Zucconi nu buiten gevecht is gesteld. Hij is alleen maar zo dom geweest en zo goed van vertrouwen dat hij die beide spionnen in Portsmouth dadelijk heeft geloofd."

„Hm," zei de kolonel peinzend. „Wel een wat eigenaardige gang van zaken, vindt u ook niet, vaandrig? Eerst een ernstige klacht indienen en dan vragen of ze mag worden ingetrokken. Kapitein Fairlof, heeft u hierover misschien iets op te merken?"

Kapitein Fairlof deed een stap naar voren.

„Met uw verlof, kolonel, ik ben het geheel met vaandrig Boscowen eens. Persoonlijk zou ik het verzoek om intrekking van de klacht gaarne ondersteunen."

De kolonel keek Olivier aan.

„Jongeman," zei hij, „je hebt blijkbaar de beschikking over twee zeer goede advocaten: een van je naaste officieren en de commandant van je compagnie. Als ik hun verzoek inwillig, neem ik daarmee een zware verantwoordelijkheid op mijn schouders. Maar ik zal doen wat zij vragen. De zaak tegen leerling-tamboer Crow wordt als afgedaan beschouwd."

De korporaal die Olivier had binnengebracht, wendde zich tot zijn beide soldaten.

„Rechtsom!" commandeerde hij. „Voorwaarts mars!"

En zo bleef Olivier alleen staan voor de

tafel van zijn commandant. Onder de officieren die bij de achterwand van de tent bij elkaar stonden, ging een zacht, instemmend gemompel op. De kolonel legde zijn ellebogen op de rand van de tafel en steunde het hoofd in de handen, ten teken dat het officiële gedeeelte van het verhoor ten einde was.

,,Luister eens, leerling-tamboer Crow," zei hij vriendelijk.

,,Jawel, kolonel?"

,,Je hebt een grove fout begaan door die brief in Portsmouth aan te nemen. De vaandrig heeft me alles verteld. Je had hem in vertrouwen moeten nemen. Er had niet veel aan gemankeerd of die misstap van jou had rampzalige gevolgen gehad — voor het hele regiment. Is je dat duidelijk?"

,,Zeker, kolonel."

,,Ik begrijp natuurlijk wel dat je de beste bedoelingen had. Maar de eerste plicht van ieder soldaat is zijn meerderen te gehoorzamen. Zul je me beloven dat je dit nooit meer vergeet?" En terwijl Olivier heftig knikte, stond de kolonel op en ging voort: ,,Wat ik je verder nog wou zeggen, is dit: als je je hele leven zo flink, zo moedig en zo vastberaden blijft als je deze laatste dagen bent geweest, zul je er wel komen, hoor. Gebruik je verstand — en je kunt een goed soldaat worden."

,,Jawel, kolonel. Zeker kolonel," stotterde Olivier met een vuurrode kleur, terwijl hij zijn hart in zijn keel voelde kloppen van pure vreugde.

,,Een schoenmaker moet zich bij zijn leest houden," besloot de kolonel. ,,Voor jou betekent dat, dat je ijverig je lessen als trommelslager moet blijven volgen. Afgesproken? Dan kun je nu wel gaan."

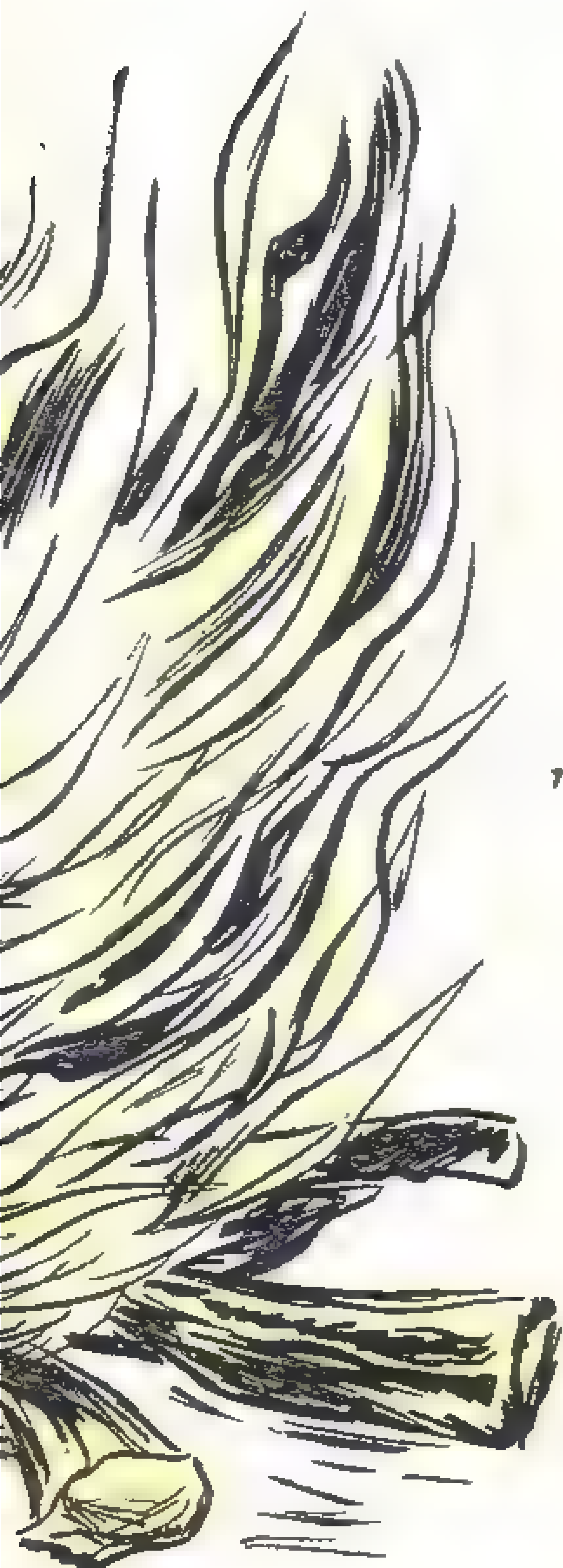
Olivier salueerde onberispelijk, draaide zich om en marcheerde met stramme passen de tent uit. Zijn besluit was genomen: hij zou zorgen dat hij in de kortst mogelijke tijd een tamboer werd zoals het hele Britse leger er geen tweede kende!

Later op diezelfde avond, toen de maaltijd al een tijdje achter de rug was, zat Olivier met zijn trommel op zijn knieën ijverig de moeilijkste roffels te oefenen. Pollie lag plat op haar buik naast hem in het gras in de vlammen van het kampvuur te staren, onderwijl op haar gemak een tros druiven oppeuzelend.

,,Dus de vaandrig heeft toch nog een goed woordje voor je gedaan?" zei ze.

,,Nou en of. Toen hij begon te praten, kon ik mijn oren haast niet geloven. In plaats van straf kreeg ik het ene complimentje na het andere, zelfs van de kolonel." Hij zuchtte voldaan en sloeg een snelle, daverende roffel.

,,Nou, we mogen niet klagen, hoor," antwoordde Pollie. ,,Denk je eens in. Jij bent er zonder kleerscheuren tussendoor geglipt. Oom Pharo heeft het klaargespeeld zich als bandiet te vermommen en ongemerkt die grot binnen te komen. Wij hebben met z'n tweeën net op tijd de vallei bereikt. Oom Pharo en de vaandrig zijn op het laatste nippertje op de top van die berg verschenen om jullie het leven te redden. Als ik het niet zelf allemaal had meegemaakt, zou ik denken dat het maar een droom was."

Olivier zat met zijn trommel op zijn knieën ijverig de moeilijkste roffels te oefenen.

,,Ja, zeg dat wel, Pollie! Gisteren om deze tijd stonden we er heel wat minder plezierig voor, hè? Heb je Zucconi en z'n helpers nog gezien?"

,,Ja zeker!" luidde het antwoord. ,,Ze zijn in de boeien geslagen en worden streng bewaakt. Zucconi doet niets anders dan eeuwige trouw zweren aan het Engelse leger en hij smeekt onophoudelijk om de kolonel te mogen spreken. Hij schijnt er geen snars van te begrijpen dat iemand aan zijn eerlijkheid kan twijfelen."

,,Ach, die arme Zucconi toch! Hij is een doortrapte schurk, wreed, leugenachtig, onbetrouwbaar en alles wat je maar wilt. En toch, het klinkt je misschien raar in de oren, maar op de een of andere manier heb ik een zwak voor hem gekregen."

,,Je bent niet wijs!" riep Pollie uit. ,,Pas maar op dat je er niet voor de tweede keer inloopt met je goedgelovigheid!"

,,Nou ja, hoe dan ook, Zucconi is verslagen. En heb je nog wat van Lucy gehoord?"

,,Ja. Ze is zo trots als een pauw. Een paar uur geleden was ze een halve os aan het braden, waar tachtig soldaten nog aan overhielden. Ondertussen zat ze met een brede grijns aan haar pijp te trekken en grapjes te maken met de manschappen. Totdat we in Engeland terug zijn, mag ze de kok helpen. O ja, ze vroeg of je haar nog eens kwam opzoeken."

„Dat lijkt beter," zei soldaat Pilchard.

,,Die goeie Lucy! Natuurlijk ga ik haar opzoeken. Luister eens. Wat een pracht van een roffel hè?" En hij jongleerde met zijn stokken dat het een lust was.

,,Dat lijkt beter," zei soldaat Pilchard, die op zijn gemak door het kamp kwam aanslenteren. ,,Ieder zijn eigen vak, zeg ik maar. Jongens die tamboer willen worden, moeten leren roffelen en niet gaan rondsluipen met geheime brieven op zak of bandieten achterna zitten in de bergen. Hoe gaat het ermee, jongens?"

,,Geweldig, oom Pharo!" zei Pollie. ,,We zijn maar blij dat het allemaal achter de rug is."

,,We gaan nou weer een beetje gewoon doen," lachte Olivier.

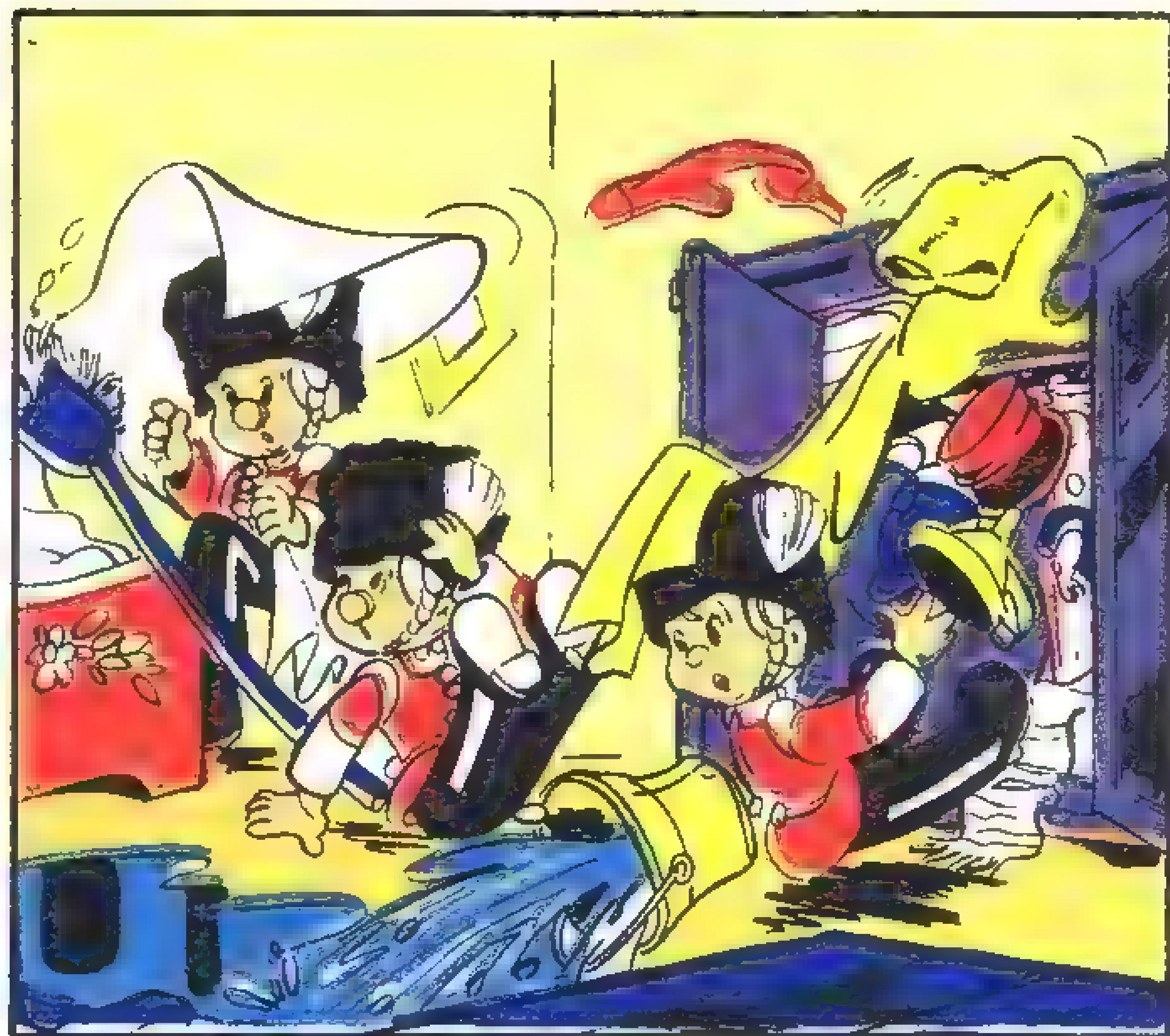
Weldra viel de schemering en brak het gezelschap op om van een welverdiende nachtrust te gaan genieten. Op dat ogenblik stapte een van de soldaten naar voren en zei: ,,We hebben heel wat beleefd, vandaag, jongens! Ik dacht zo bij mezelf: het had heel wat slechter kunnen aflopen. En aan wie hebben we het met z'n allen te danken dat we hier zo gezellig bij elkaar hebben kunnen zitten vanavond? Wie is degene die gezorgd heeft dat de kolonel op tijd werd gewaarschuwd? Wie anders dan ons tamboertje, Olivier Crow hier! Wie anders dan hij heeft ons, samen met zijn nichtje Pollie Trott, het leven gered vandaag? Nou, en daarom wou ik maar zeggen: drie hoera's voor Olivier! Drie hoera's voor Pollie!"

E I N D E

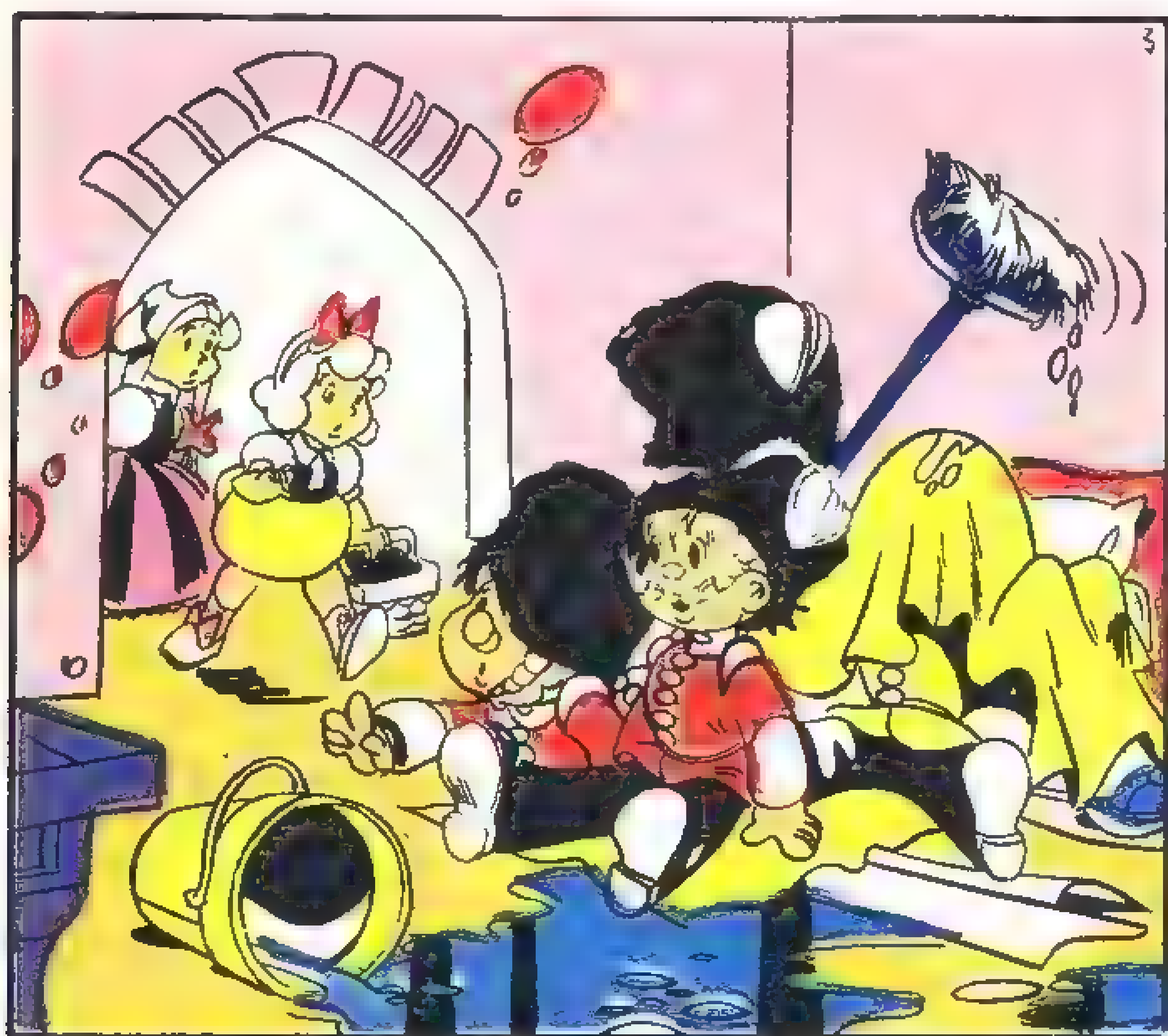
SPELEND

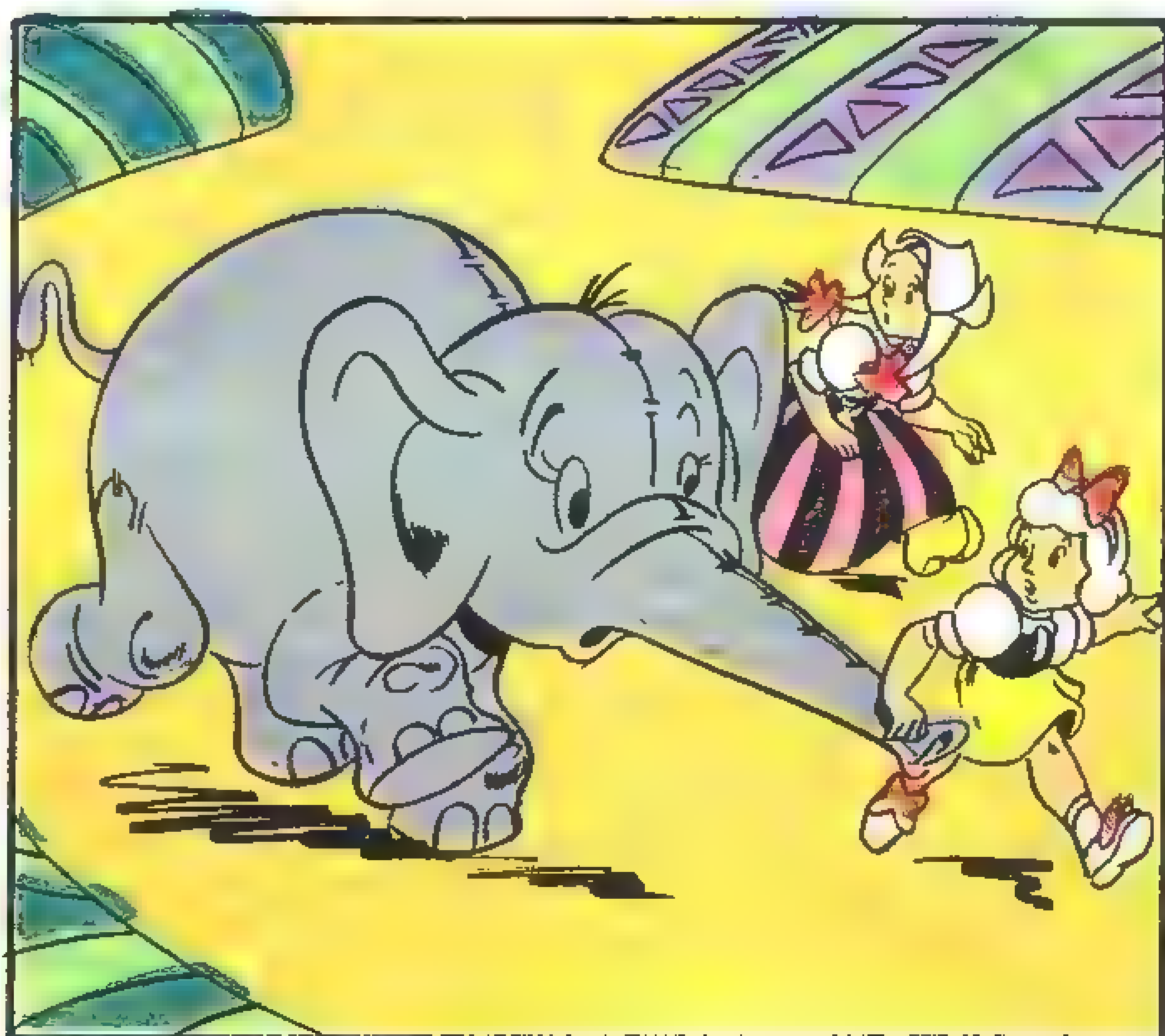
Net toen Tommie en zijn vrienden Mick en Dick de kazerne wilden uitgaan, hield de sergeant hen tegen. „Eerst kamers schoonmaken," baste sergeant Bullebak. „Daar gaat onze picknick met Dollie," zuchtte Tommie. Treurig begonnen ze te boenen, te dweilen en te stoffen.

„Ik wist niet dat het hier zo'n janboel was," sputterde Mick. Nu is schoonmaken altijd een rommelig werk, maar als je haast hebt, is het nog veel erger. Dat ondervond Tommie, die even achteruitliep en een emmer water omverschopte. PLONS! SPETTER!

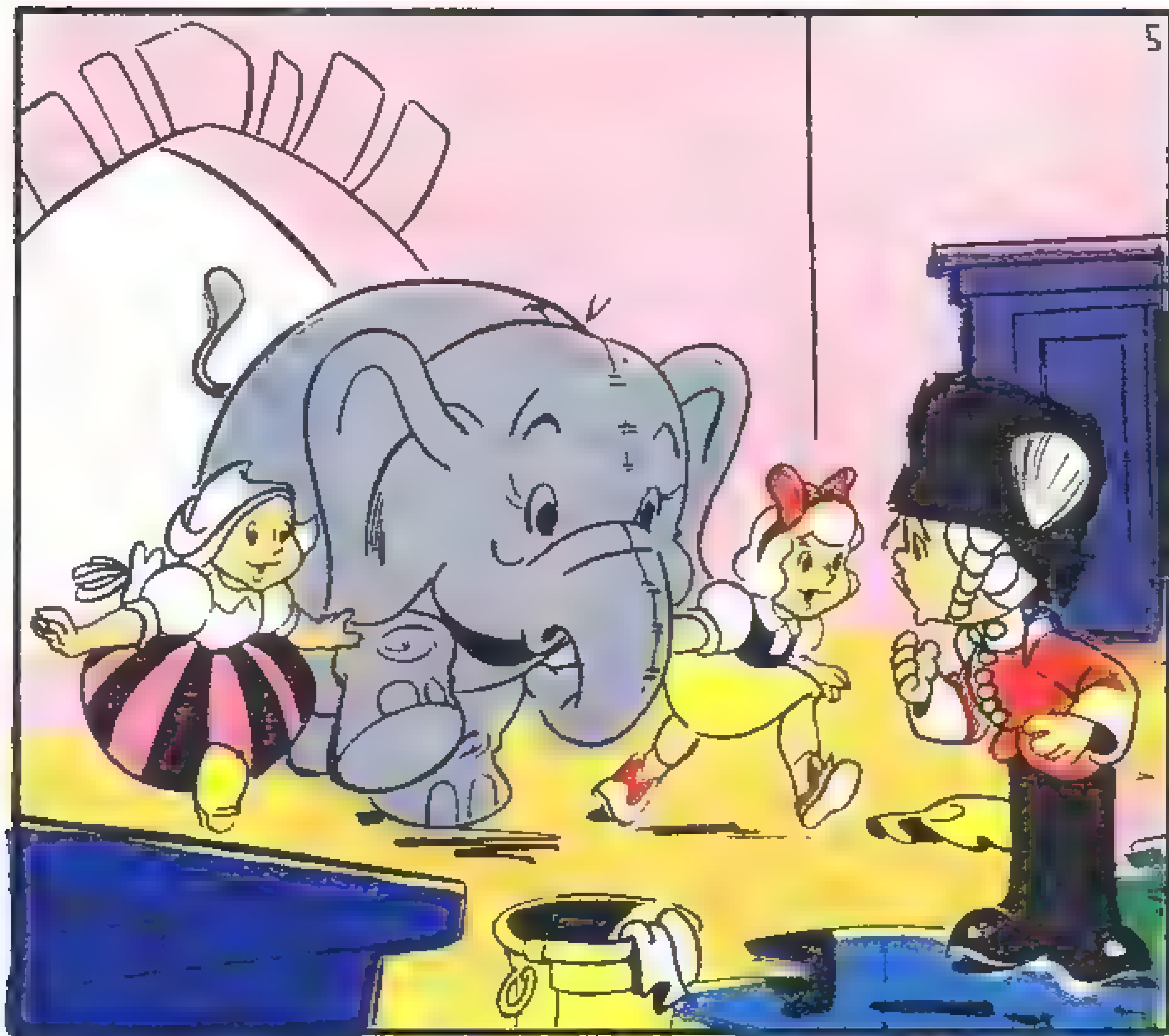
Alles was drijfnat. Toen Tommie viel, botste hij tegen Dick aan en die bonkte weer tegen Mick. Mick struikelde over een bezem, zodat ze weldra allen op de vloer spartelden. „Krimmelekras!" zuchtte Tommie. Toen stapten Trineke Klomp en Dollie binnen met de picknickmand.

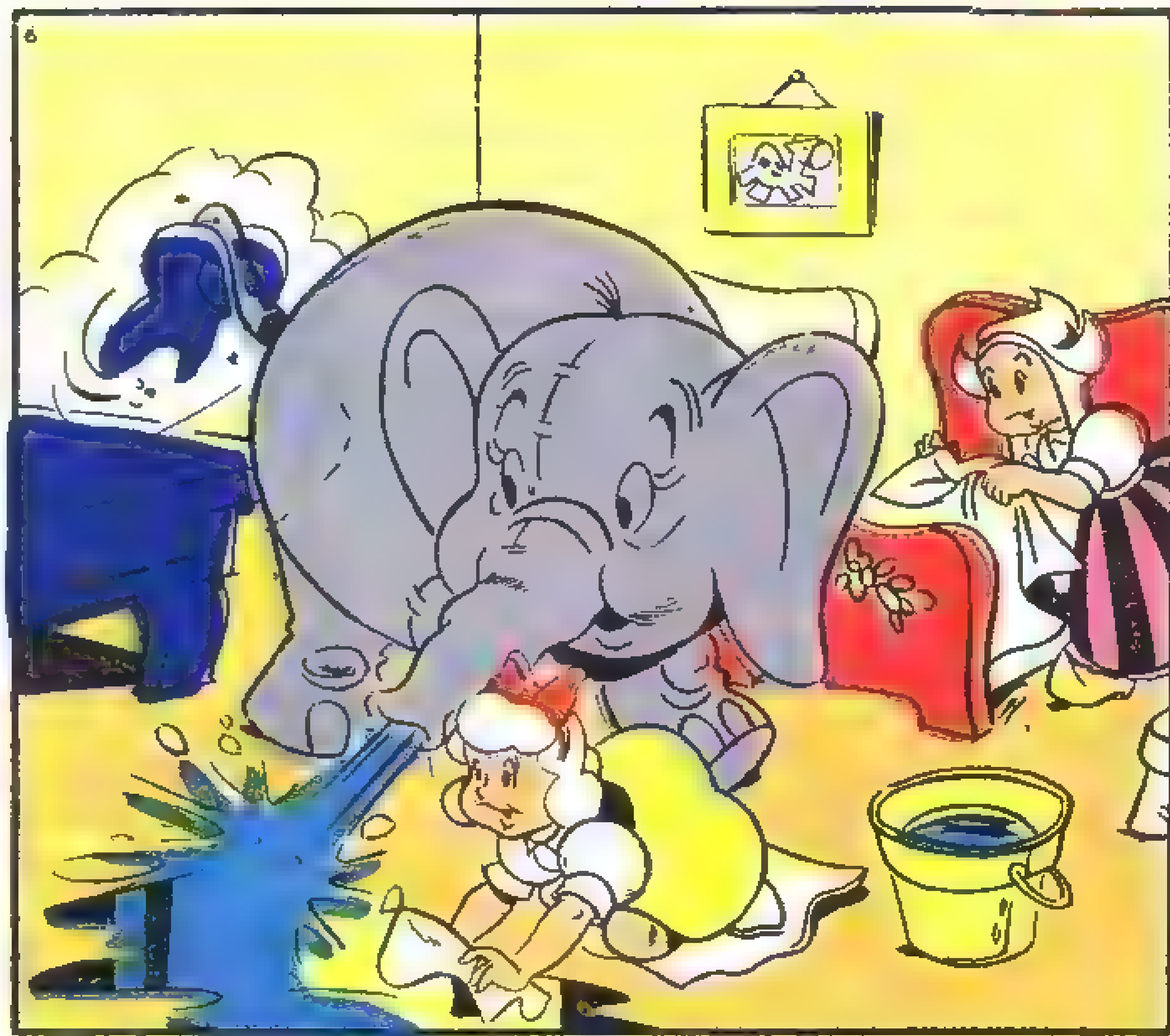
„Wat gebeurt hier?" vroeg Dollie. „We zouden toch pick-nicken?" „Dat zouden we ook, voordat sergeant Bullebak kwam." Tommie vertelde wat er gebeurd was. Meestal wist Tommie raad, maar nu was het Dollie die uitkomst bracht. Samen met Trineke Klomp ging ze Della de olifant halen.

SPEELGOED

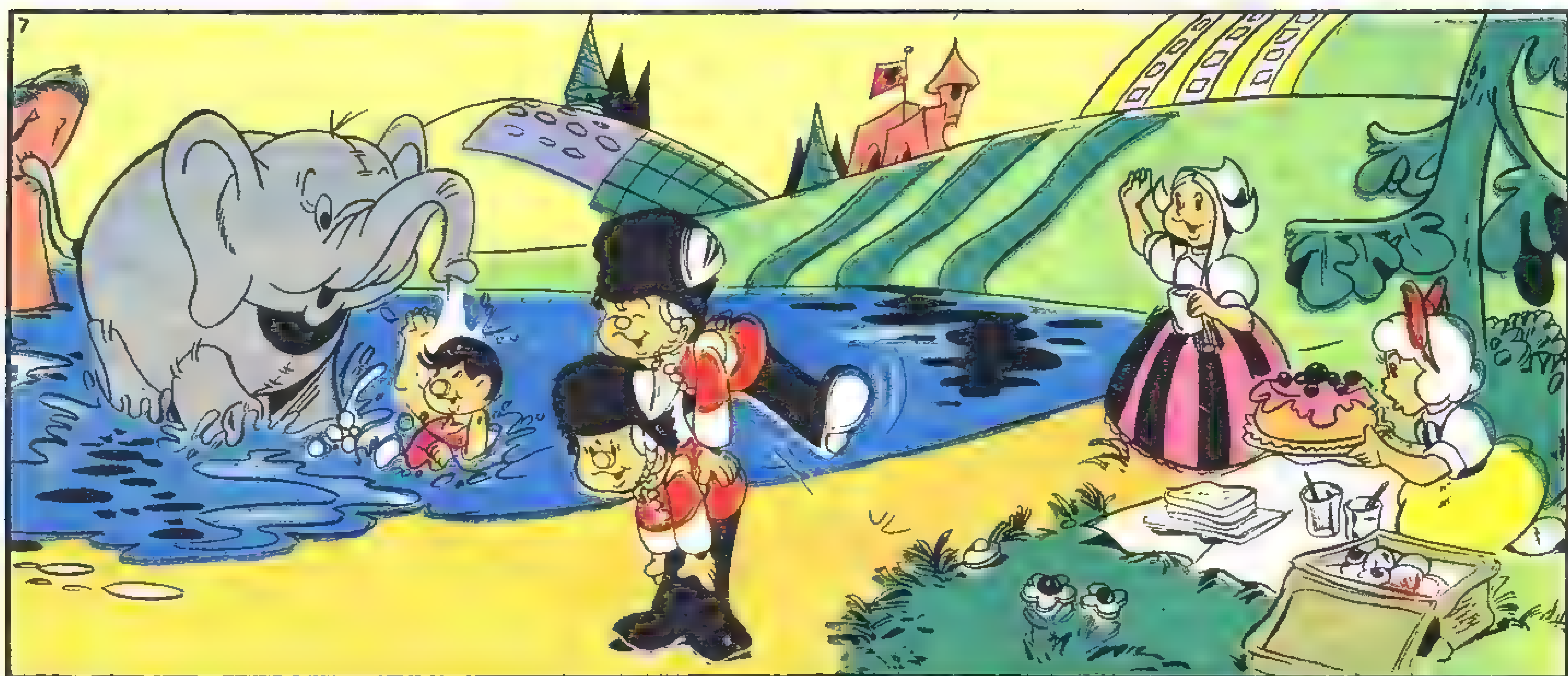

„Wil je meegaan en komen helpen?" vroeg Dollie, terwijl ze Della meenam naar de kazerne van Tommie en zijn vrienden. Tommie keek verbaasd op toen hij Della zag. „Maar, Dollie," zei Tommie, „we moeten eerst alles schoonmaken en dan pas kunnen we picknicken."

Dollie lachte en om Tommie duidelijk te maken wat de bedoeling was gingen Trineke en Dollie met Della aan de gang. Della spoot het water over de vloeren en met zijn staart zwabberde hij alle vuil weg. Dollie schrobde en Trineke maakte de bedden op.

Toen was alles gauw schoon, schoner dan het ooit geweest was. Alle kasten waren keurig opgeruimd, de vloeren glommen. Tommie, Dick en Mick glunderden. „Dollie, Trineke en Della zijn de beste vrienden die een soldaat maar hebben kan," zei Tommie dankbaar tegen Dollie.

Mick en Dick stemden van harte ermee in. „En nu picknicken," lachte Trineke. Samen trokken ze gauw naar het meer en picknickten. Ze aten lekkere dingen en deden allerlei leuke spelletjes. Della genoot, toen hij in het meer voor sproeier kon spelen. Iedereen had pret voor tien.

MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

TOEN HUN SCHIP DOOR ZEEROVERS WAS OVERVALLEN, WAREN MARTIN RATTLER EN ZIJN VRIEND DANNY O'FLANNAGAN ONTKOMEN NAAR HET VASTELAND. EEN PORTUGEES HANDELAAR NAM HET TWEETAL IN ZIJN KANO MEE. OP EEN EENZAME PLEK LANGS DE AMAZONE-RIVIER WERDEN ZE OVERVALLEN DOOR INBOORLINGEN.

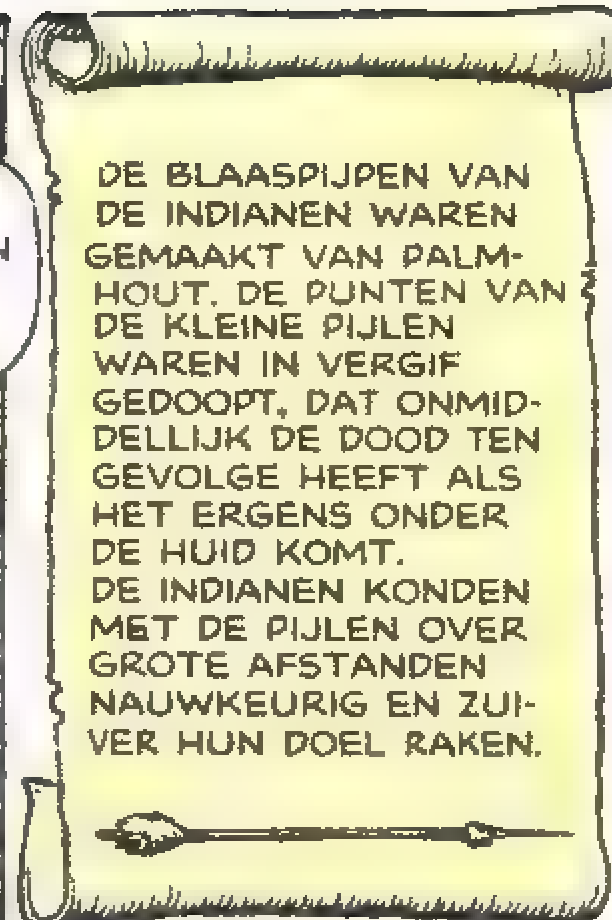

HET ZIJN BLAASPIJPEN, DANNY. ZIE JE WEL?
EN DIE PIJLEN ZIJN VERGIFTIGD. ZE HOEVEN MAAR IETS TE RAKEN OF DE PROOI IS DOOD.

DE BLAASPIJPEN VAN DE INDIANEN WAREN GEMAAKT VAN PALMHOUT. DE PUNTEN VAN DE KLEINE PIJLEN WAREN IN VERGIF GEDOOPT, DAT ONMIDDELLIJK DE DOOD TEN GEVOLGE HEEFT ALS HET ERGENS ONDER DE HUID KOMT. DE INDIANEN KONDEN MET DE PIJLEN OVER GROTE AFSTANDEN NAUWKEURIG EN ZUIVER HUN DOEL RAKEN.

HET LAND WAAR ZE DOORTROKKEN WERD STEEDS BERGACHTIGER. BIJ MARTIN, DANNY EN DIËGO WERDEN DE HANDBOEIEN LOSGEMAAKT, ANDERS HADDEN ZE DE TOCHT NIET KUNNEN MAKEN.
DE INDIANEN WISTEN WEL, DAT ONTSNAPPEN IN HET WOESTE BERGLAND ONMOGELIJK WAS.

ONDERWEG MOESTEN ZE EEN NAUWE KLOOF OVERTREKKEN AAN EEN TOUW, DAT TUSSEN DE ROTSPUNTEN WAS VASTGEMAAKT.
ALS WE OOIT WEER THUISKOMEN, MARTIN, KUNNEN WE ALS ACROBAAT IN EEN CIRCUS OPTREDEN!

WEKEN VERSTREKEN. TOEN GEBEURDE IETS VERSCHRIKKELIJKS. NA EEN KORTE BERAADSLAGING KWAMEN DE INDIANEN NAAR HUN GEVANGENEN.
ZE WILLEN ONS SCHEIDEN, VREES IK. WAT MOETEN WE NU DOEN?
WE ZULLEN ER ONS MET HAND EN TAND TEGEN VERZETTEN, DANNY. WE MOETEN BIJ ELKAAR BLIJVEN.

DANNY WAS MACHTELOOS. HIJ HAD ZELFS GEEN STEEN OM MEE TE GOOIEN; HIJ WERD GEGREPEN EN MARTINS ARMEN WERDEN WEER VASTGEBONDEN.
LAAT ME LOS, IK ZAL JE

MARTIN SPARTELDE VERGEEFS TEGEN, TOEN ZE HEM EEN BERG OPDUWDEN. HIJ KEEK NOG EENS OM EN ZAG HOE DANNY ALS EEN TIJGER VOCHT.
DANNY! HELP!
ZO WERDEN MARTIN EN DANNY GESCHEIDEN VAN ELKAAR.

VERDER GING HET DOOR DE WILDERNIS, TOTDAT ZE EINDELIJK BIJ EEN INDIANENDORP KWAMEN.
BALA, TIA BENNI!
STANTA, STANTA! TIA BENNI!

MARTIN WERD DE VOLGENDE DAG AL GEDWONGEN ALS SLAAF TE WERKEN OP DE MAÏSVELDEN.
WEKEN GINGEN VOORBIJ, MARTIN WAS DE WANHOOP NABIJ.

HIJ KREEG WEL ENIGE BEWEGINGSVRIJHEID, MAAR ONTSNAPPEN WAS ONMOGELIJK.
WANT OVERAL WAAR HIJ GING, VOLGDE HEM EEN GEWAPENDE INDIAAN.

MAAR OP EEN DAG WERKTE HIJ BIJ EEN RAVIJN, WAAR IN DE DIEPTE EEN RIVIERTJE STROOMDE.
HET IS TE PROBEREN... IK DOE OF HET EEN ONGELUK IS, DIE BEWAKER MAG ME NASPRINGEN ALS HIJ WIL...

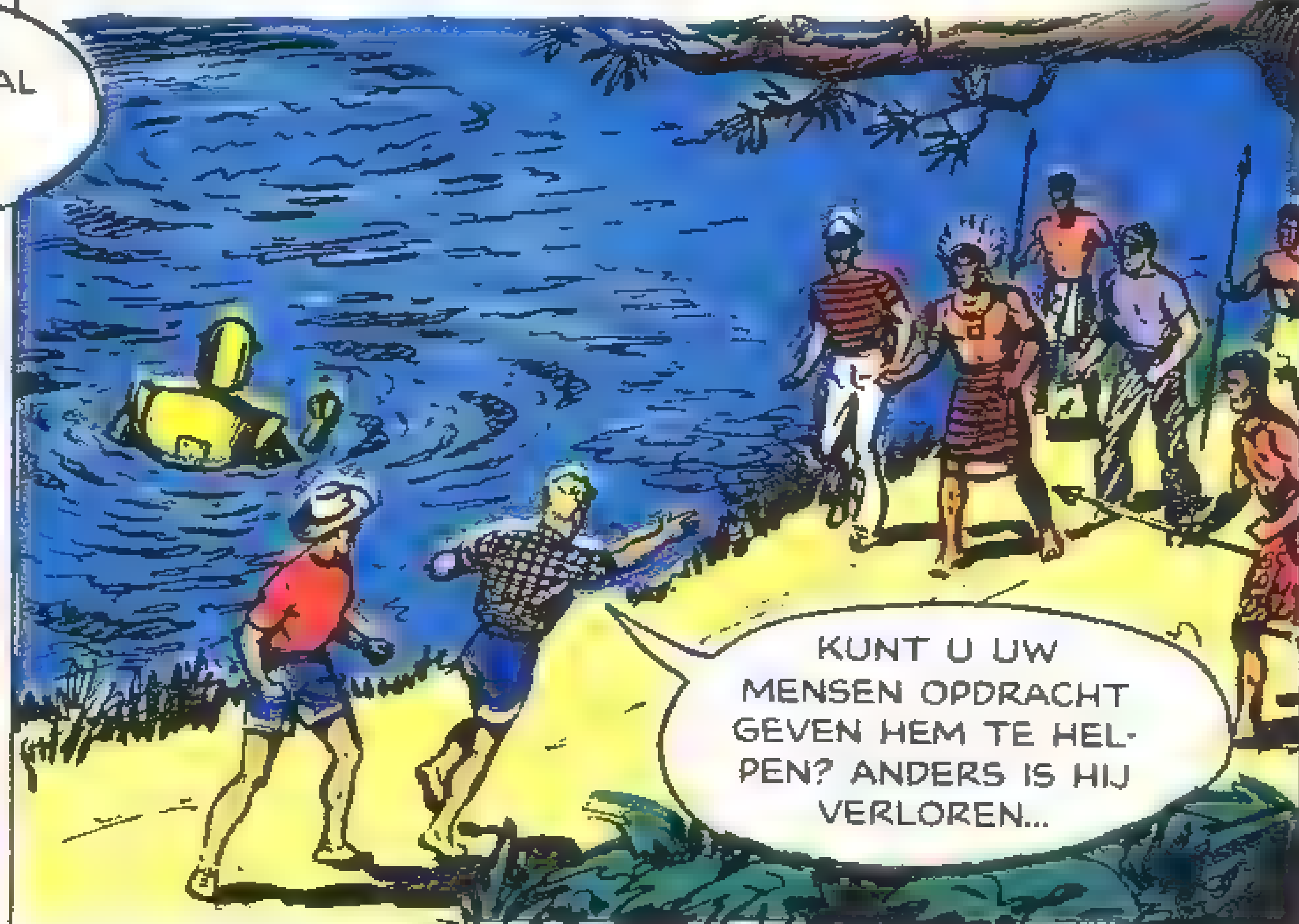

EVEN LATER VIEL MARTIN VOOROVER.
HELP! HELP!!
HIJ NAM EEN KOENE DUIK IN DE RIV .R.

De man van staal

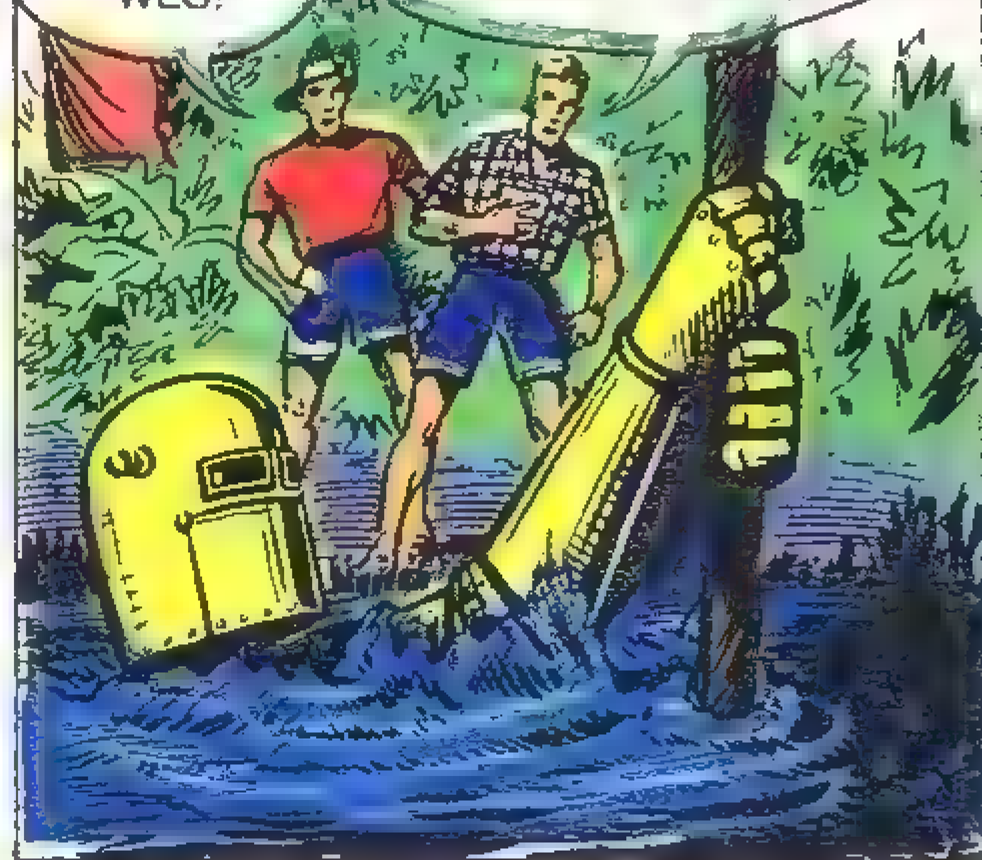

TED ZAG ENKELE DIKKE BOOMTAKKEN.
MISSCHIEN KUNNEN WE ARCHIE HIERMEE NOG REDDEN. VLUG, KEN!

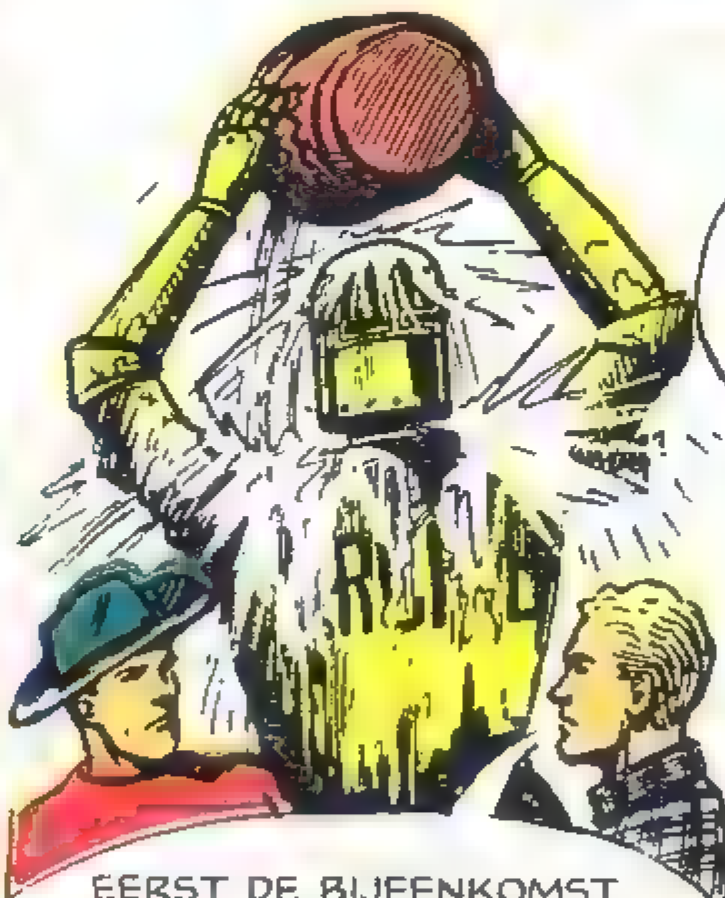

ARCHIE GREEP EEN BOOMTAK BEET.
HEB JE HEM, ARCHIE? VOORUIT!...

TED LIET HEM DE TAK IN DE MODDER DUWEN.
HIJ ZAKT NOG VERDER WEG!
WACHT MAAR. IK HOOP DAT ZIJN VOETEN NU VASTE GROND VINDEN!

HET GELUK WAS MET HEM. ARCHIE VOELDE VASTE GROND, ZETTE ZICH MET ALLE KRACHT AF EN NAM EEN SPRONG...

EVEN LATER KWAM HIJ OP HET DROGE TERECHT.
GELUKKIG, ARCHIE IS GERED! WE KUNNEN WEER VERDER.
PRACHTIG, DAT WAS MOOI WERK, TED!

VLUG SPOELDEN ZE DE MODDER VAN ARCHIE AF.
NU MOETEN WE HET OPPERHOOFD WEER ZIEN TE BEREIKEN. MAAR OF HIJ ONS NOG WIL VERTELLEN WAAR HET VLIEGTUIG LIGT, BETWIJFEL IK.

EERST DE BIJEENKOMST VAN DE STAMHOOFDEN AFWACHTEN. DAAR WIL HET OPPERHOOFD INDRUK MAKEN EN DAARVOOR ZOU ARCHIE NOG WELEENS NUTTIG KUNNEN ZIJN. WIE WEET!

MAAR EVEN LATER ZAG KEN..
TE LAAT, DAAR GAAT HET OPPERHOOFD AL OP WEG NAAR DE BIJEENKOMST! MET DE MOTORBOOT VAN PATCH EN DAGUSTA!...

Katy knapt het wel op

KATY WAS DANKBAAR GESTEMD TOEN ZE ZOVEEL VRIENDEN UIT DE BUURT MOCHT BEGROETEN. VROEGER NOEMDE MEN HEN DE WILDE JACKSONS EN WERDEN ZE MET DE NEK AANGEKEKEN, MAAR NU BEGREEP MEN EINDELIJK HOE FLINK KATY DE ZAAK AANPAKTE. KATY'S TEGENSTANDERS, DE CROWLEYS, MOESTEN DE MOED OPGEVEN, KATY EN DE KINDEREN OOIT VAN DE OLMENHOVE TE KUNNEN JAGEN.

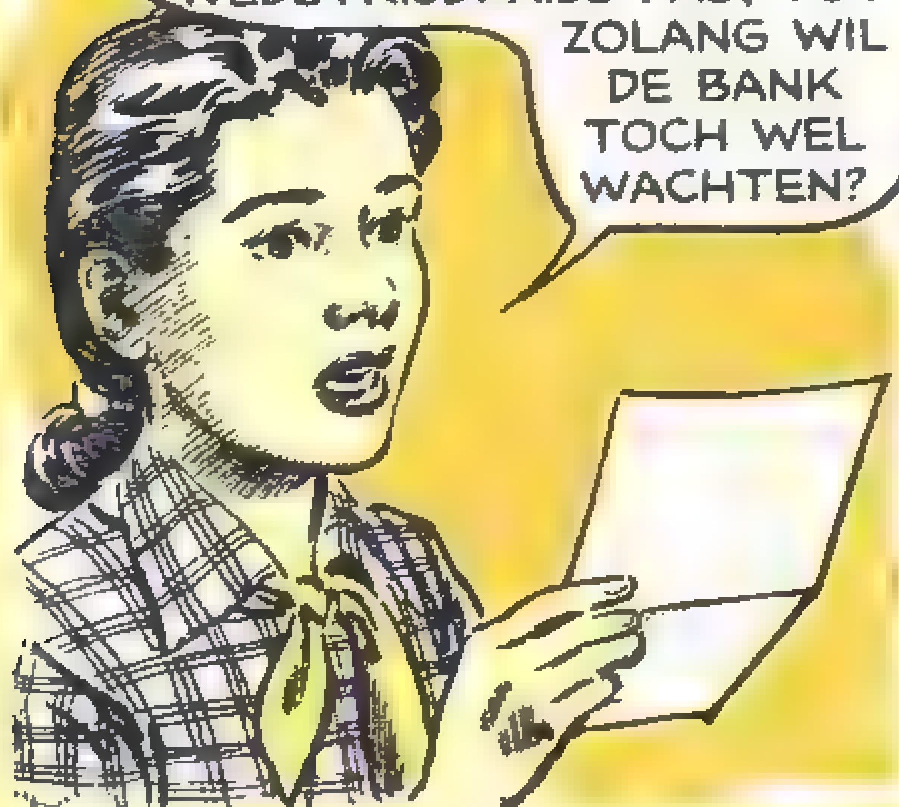

VROLIJK LACHEND LIEP KATY DE SHERIFF TEGEMOET, MAAR...

HET SPIJT ME, KATY, MAAR IK KOM HIER VOOR ZAKEN. IK MOET JE DEZE BRIEF OVERHANDIGEN.

EEN BRIEF? WAT IS ER NU WEER?

De blauwe draak
van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Op het eiland houdt hij een grote verzameling slangen en een nog onbekend monster.*

9

We zouden ook eens kunnen gaan kijken," stelde Frison voor. Ondanks zijn dikte was hij al de trappen van de veranda afgewipt, maar Arthur Nigg weerhield hem met een kort en krachtig „Halt!"

Frison vroeg: „Zeg, wat mankeert je?"

Arthur Nigg antwoordde: „Het is een kans voor ons. Misschien de enige, die we ooit zullen krijgen."

Eliza Nigg was naar Moena gegaan en vroeg haar wat al die drukte, al dat geschreeuw en gekrijs hadden te beduiden. Maar Moena zei niets. Ze schudde wanhopig het hoofd. Ze wilde naar binnen rennen.

Eliza greep haar bij de arm.

„Blijf hier. Je moet me zeggen wat er gebeurd is."

Als wezenloos staarde het meisje haar aan en probeerde daarna zich uit Eliza's greep los te rukken. Eliza, ten einde raad, schudde haar heftig heen en weer. „Moena, je móét het mij zeggen!"

„Ik kán niet, ik mág niet!. . ."

Tranen sprongen het kind in de ogen.

„Onzin," zei Eliza en nu werd haar stem smekend: „Toe nou, Moena, je kunt het mij toch wel vertellen. . ."

„De meester zal me slaan. Ik mág het niet vertellen."

„Is het dan zo iets bijzonders?"

Moena knikte en maakte meteen van de gelegenheid, dat Eliza haar arm losliet, gebruik om naar binnen en door de gang naar het achterhuis te vluchten. Daar verdween ze in een hokje, dat zo'n beetje als bijkeuken dienst deed en deed, de deur achter zich op slot.

Eliza haalde de schouders op en ging terug naar de anderen, die nu in een kluitje bijeenstonden, nog steeds naar de plek des onheils starend. De mannen hadden intussen spijkers met koppen geslagen.

„Het is onze enige kans," hoorde Eliza haar man zeggen.

„Ze zijn inderdaad nu allemáál gek geworden," mompelde Frison.

„Ik heb meer de indruk," zei Nigg, zinspelend op het geheimzinnige gebrul en gesis, „dat er een duivel is losgebroken en ze nu willen proberen hem weer achter tralies te zetten."

Arthur Nigg kon op dat ogenblik niet weten, hoe dicht hij bij de waarheid was.

„In ieder geval," zei hij, „zullen we er verstandig aan doen deze ene keer die duivel als bondgenoot te aanvaarden en te maken dat we weg komen! Onmiddellijk!"

„Hóé dan? Hóé dan toch?" vroeg Albert. Hij stampvoette. Na het avontuur van daarstraks was hij zijn zenuwen niet meer de baas.

„De boten," zei zijn vader. „We moeten proberen bij de boten te komen."

„En als ze bewaakt worden?"

„Dat moeten we erop wagen. Het is nú of nóóit!"

Hij had gelijk, de anderen moesten het

toegeven. Heel de nederzetting was in rep en roer. Zelfs Pierre Alcan scheen de kluts kwijt te zijn. Wat er gebeurd was, kon de gevangenen minder schelen. Wég, wég van hier!. . . Als ze nu maar de boten ongemerkt zouden kunnen bereiken.

De vlucht kwam zo onverwacht, dat Eliza en miss Alice zich verlamd voelden. Ze hadden het gevoel dat ze niet kónden vluchten, omdat ze nog iets wilden meenemen. Dat was onzin natuurlijk. Ze hadden immers niets. Er was niets dat hen kon tegenhouden. Niettemin moest Arthur zijn vrouw meesleuren. Miss Alice, doodsbang en bevend over haar gehele lichaam, volgde, omdat ze bang was alleen achter te blijven.

Toen ze onder aan de veranda stonden, aarzelde Eliza.

,,Waarom zouden we vluchten? We weten dat Alcan gek is. Maar hij is geen onmens. Daar ben ik zeker van. Absoluut zeker. Als we zijn vertrouwen kunnen winnen, misschien dat hij dan. . ."

,,Klets niet," zei Arthur grof. ,,Met krankzinnigen valt niet te praten. Of wou je liever voor altijd in dit slangenparadijs blijven?"

,,N. . . neen. . .natuurlijk niet!"

Miss Alice, hijgend, daar ze slechts met moeite de anderen kon bijhouden, vroeg: ,,En. . . en als hij ons vindt?. . . Als hij ons snapt?. . . Als hij. . .?"

Verder kwam ze niet, want Frison had haar bij de pols gegrepen en sleurde haar achter zich aan. Zij struikelde herhaaldelijk, maar dank zij de steun van Frison slaagde zij erin zich staande te houden.

,,Ik wil niet. . . Ik wil niet. . ." gilde ze, over haar zenuwen heen, tot grote ergernis van Frison, die het benauwd kreeg. Ze bleven staan. Zij kón niet meer, maar Frison ook niet. Hij hijgde en veegde het zweet van zijn gezicht, dat nu niet rood, maar paars zag.

,,Kind," zei hij en het kwam er met horten en stoten uit, ,,kom tot jezelf! Als er in dat kopje van jou nog een greintje hersens zit, gebruik het dan. Het is onze enige kans. We móéten vluchten!"

,,Maar als ik nu niet kán? Ik kán niet meer. Ik kán niet meer. . ." Ze gilde. Toch, nadat Frison haar gedreigd had: ,,Loop, of anders. . ." begon ze weer te lopen, nu zonder de steun van Frison.

Albert en Paw-Min, waren de anderen al een heel stuk vooruitgerend. Ze hadden de plek bereikt, waar het pad begon dat rechtstreeks naar de kleine haven voerde. Van een pad kon je eigenlijk niet spreken. Het was een smalle baan, die tussen de doornstruiken kronkelde, alsof er een bulldozer doorheen had gereden. De dode, platgetrapte doornstruiken deden daarbij dienst als plaveisel, een plaveisel vol doornen, zoals miss Alice weldra zou ervaren. Want struikelend kwam ze languit op de grond terecht. Ze slaakte een kreet van pijn en bleef schreiend liggen. Frison ergerde zich. Hulpeloze, schreiende vrouwen kon hij niet uitstaan en zeker niet in zulke omstandigheden.

,,Idioot wicht," schold hij, ,,sta op! Je denkt toch niet dat ik je zal dragen?!"

Eliza schoot in de lach. Het was een zenuwlach na al de spanningen die ze

Ze hadden de plek bereikt, waar het pad begon dat rechtstreeks naar de kleine haven voerde.

Plotseling stond er een man voor hen.

doorstaan had. De gedachte alleen al dat die dikke Frison miss Alice zou dragen! Dwars door het oerwoud heen! Het was komiek. . . Om te gillen!

Arthur Nigg vond de toestand helemaal niet komiek en ook niet om te gillen. Hij was zich ervan bewust dat het ging om gevangenschap of vrijheid. Van deze ogenblikken hing alles af. Hij maakte zich ernstig ongerust of de boten toch niet bewaakt zouden zijn. En of ze allemaal een plaatsje in de kleine motorboot zouden vinden. Of er benzine in de tank was. En of de motor werkte. Ook vroeg hij zich af of het verantwoord was met zo'n klein vaartuig, met zóveel mensen erin, zich in volle zee te wagen.

Maar Eliza bleef lachen, schaterlachen. Ze kon zich niet meer beheersen, tot grote ergernis van Arthur, die zijn vrouw op dit ogenblik met alle plezier een pak slaag zou hebben gegeven. En dan had je ook nog die miss Alice, die een heel eind achteraan als een kind liep te huilen!

Albert en Paw-Min hadden de open plek bereikt, waar ze over het strand heen een stukje zee konden zien en waar ze ook de boten zagen liggen.

Frison stond plotseling stil. Stokstijf stil. En miss Alice slaakte een kreet die door merg en been drong.

Beiden waren even erg geschrokken. Plotseling stond er een man voor hen. Een kerel als een reus. Zeker twee meter lang, met benen als heipalen en armen zo gespierd, dat hij wellicht met gemak een gorilla dood kon drukken. Een kerel zoals Frison nog nooit van zijn leven gezien had. Plotseling stond hij er, hij kwam dwars door de struiken. Doornen hadden zijn kleren aan flarden gescheurd, maar de bloedige striem die over zijn gelaat liep, kon niet door een doorn veroorzaakt zijn. Een zweep, dacht Frison, toen hij weer kon denken, en dat was pas een hele poos later toen Arthur Nigg en de anderen waren komen toelopen.

De man was Europeaan! Hij moest tenminste eens blank geweest zijn, maar de tropenzon had zijn huid geblakerd. Het merkwaardige was dat de man over de ontmoeting even verbaasd scheen als de anderen. Zijn blik dwaalde van de een naar de ander, totdat Nigg vroeg: „Wie ben je?"

„Ik weet het niet," zei de man. Hij sprak Engels met een ietwat vreemd accent. „Het is al lang geleden. Ik ben mijn naam vergeten."

Alweer een krankzinnige, dacht Frison en dat was niet te verwonderen, want de kerel zag er woest en ontdaan uit. Hij was grof en lelijk en de striem over zijn gezicht maakte hem ook al niet mooier. Bovendien waren zijn haren zo lang en onverzorgd, dat ze hier en daar verward waren geraakt in zijn baard. Geen wonder dus dat miss Alice een gil had gegeven en nu, met beide handen voor het gezicht, op een rotsblok was gaan zitten.

„Waar kom je vandaan?" vroeg Nigg, in de hoop een verstandig antwoord te krijgen. Maar het resultaat was dat de man op de eerste vraag antwoordde. „Ik weet alleen nog maar hoe ik tegenwoordig heet. Bakeloe. Dat betekent Man van brons."

Met de flarden van zijn mouw probeerde hij het bloed van zijn gezicht te vegen.

„En wat doen jullie nu?" vroeg hij. „Zijn jullie van plan mij te verraden?" Zijn vraag had een onheilspellende klank en het zag ernaar uit dat hij, als Nigg ja had gezegd, het hele gezelschap bewusteloos zou hebben geslagen.

„Het is nu de laatste keer geweest," zei Bakeloe. „Nu zal ik hem vermoorden."

„Wie?" vroeg Nigg.

De man vertrok zijn gezicht tot een grijns.

„Zijn jullie ook op de vlucht? Dan zijn we bondgenoten en kunnen we elkaar helpen."

„We zijn op weg naar de boten," verklaarde Nigg. „Ga je mee? Dan kunnen we elkaar helpen."

De man nam een zonderlinge houding aan, als van een aap die op het punt staat een vijandig wezen tegemoet te gaan. Hij deed een paar stappen in de richting van Nigg.

„De boten," zei hij schamper, „de boten?" Hij schudde het hoofd. „De boten niet. Nú niet. . . Daar hoef je niet aan te denken. Vannacht. Of morgennacht. Maar nú niet. Daar hoef je niet aan te denken!"

Het scheen een gewoonte van dit zonderlinge wezen te zijn om alles tweemaal te zeggen. Hij sprak met korte zinnetjes. „Kom mee," zei de man, „kom mee. In het bos. Achter de struiken. Ik zal je alles vertellen. Vannacht. Of morgennacht. . . Of overmorgen. . ."

Arthur Nigg keek Frison eens aan en Frison keek naar Arthur Nigg. Wat moesten ze van deze verschijning denken?

„Vertel me nu eerst eens," vroeg Nigg, „waar je vandaan komt. Wat jij met Alcan te maken hebt. En waarom hij je met de zweep heeft geslagen."

„De zweep?" herhaalde de man. „Hoe weet je dat? Hij heeft me met de zweep geslagen. Hoe wéét je dat?"

„Dat kan een kind wel zien," zei Nigg. „Bovendien hebben we hem daar straks met een zweep zien lopen."

„De draak was los," zei de man. „Ik had vergeten hem te voeren."

Nigg wist niet wat hij van dit antwoord moest denken. „Welke draak?" vroeg hij. „Bedoel je de Blauwe Draak? Alcan zelf? Die hoef jij niet te voeren."

„Nee. . . de draak," hernam de man. „Hij houdt een draak in een kooi opgesloten. Al zes jaar, zes jaar. . . en ik heb al die tijd voor het monster moeten zorgen."

„Man laat naar je kijken. Draken bestaan immers niet."

„Bestaan die niet?" De man lachte en gaf Nigg een zo harde klap op de schouder, dat deze van pijn ineenkromp. Het was gemoedelijk bedoeld, maar Nigg was niet bereid zulke gemoedelijkheden te accepteren.

„Ik verzoek je dat voortaan te laten," zei hij. „En nú, wat doen we?"

„Jullie gaan naar Alcan terug," zei de man. „Je gaat terug en ik verdwijn in de bossen. De boten zijn bewaakt. En ze zijn naar mij aan het zoeken. Ze zullen mij vinden en ze vinden jou. Ze vinden ons allemaal. En dan zijn we verloren."

„En dan?" vroeg Nigg.

„Vannacht kom ik bij jullie aan het raam. Ik zal je waarschuwen. Dan is de weg veilig. Met de bewakers van de boten reken ik af. Daarna met Alcan... En daarna zullen we..."

Nigg liet hem niet uitspreken.

„Wat ben je met Alcan van plan?" wilde hij weten.

De man maakte een duidelijk gebaar.

Nigg schudde het hoofd. „Daar voel ik niets voor. Ik wil hier vandaan zonder onnodig bloedvergieten. Alcan is krankzinnig. Hij kan zelf niet helpen, dat hij zo is. Daarom..."

„Vannacht kom ik bij jullie aan het raam. Luister naar het geluid van de ratelslang. Als je de ratelslang langs je raam hoort kruipen..." De man zweeg.

„Ja, wat dan?" drong Frison aan.

„Dan komen jullie achter de tweede schuur aan de rand van het oerwoud. Daar is geen bewaking. Daar zijn we veilig. Daar kunnen we verder praten."

Nauwelijks had de man dit gezegd, of hij was in het struikgewas verdwenen.

De anderen waren verbijsterd. Wat nu te doen? Een ogenblik dacht Nigg erover zich van de ontmoeting met Bakeloe niets aan te trekken en toch op eigen gelegenheid naar de boten te gaan. Het was zo'n rare kerel. Kon je hem wel vertrouwen? Bovendien, dat geklets over die draak! Daaruit bleek toch wel dat hij niet goed snik was.

„We gaan verder, mensen," zei hij. „Het is onze enige kans... De boten..."

Hij keek in de richting van de boten en ontdekte dat Bakeloe inderdaad gelijk had. De boten waren bewaakt. Er zaten inboorlingen langs de kant, gewapend met speren. Kort tevoren waren ze er nog niet geweest. Blijkbaar had Alcan hen pas gestuurd.

Eliza huiverde en zei: „Hij weet dus dat we gevlucht zijn."

„Of hij heeft de wachtposten voor Bakeloe neergezet," veronderstelde Albert.

En Frison vroeg: „Wat doen we?"

Er waren maar twee mogelijkheden. Of naar „huis" teruggaan. Of, net als Bakeloe, in het oerwoud verdwijnen. Het was echter een eiland, waar ze zich bevonden. Het zou voor Alcan een klein kunstje zijn het oerwoud en heel het eiland uit te kammen.

„Dan wordt Bakeloe ook gevonden," opperde Frison.

Nigg knikte. „Maar Bakeloe is alleen en wij zijn met zessen. Bovendien is Bakeloe sterk genoeg om zes mannetjes als noten te kraken."

Ze gingen terug.

Schijnbaar onverschillig stond Alcan hen op te wachten. Nigg zag echter dat zijn handen en de hoeken van zijn mond zenuwachtig trilden. Blijkbaar had hij momenten van de grootste spanning doorleefd. Overigens scheen de rust weergekeerd te zijn. Alleen leek het ietwat vreemd, dat er twee mannen werden weggedragen.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Nigg aan Alcan.

Maar deze keek zwijgend op hem neer en het duurde een hele poos, voordat hij de vraag van Nigg met een wedervraag beantwoordde.

„Dus," merkte hij spottend op, „de dames en heren hebben een wandeling gemaakt." En daar niemand iets zei, vervolgde hij: „Is de wandeling hun goed bevallen?" Hij keek miss Alice aan. „Zo te zien heeft de jongedame er geen aangename herinnering van overgehouden. Ja, ja, het landschap biedt hier weinig afwisseling. Niets dan cactussen en doornen."

Hij zweeg. Aan de toon waarop hij gesproken had, was echter duidelijk te horen, dat hij argwaan had gekregen.

Daarom vond Nigg het niet nodig er langer omheen te draaien. „Inderdaad, meneer Alcan, we hebben getracht te ontvluchten. Vindt u dat zo gek?"

„Nee, dat is niet gek. Ik kan het heel goed begrijpen. Ik begrijp echter niet dat u zo weinig vertrouwen schenkt aan mijn woorden. Ik heb u toch duidelijk genoeg gezegd, dat iedere poging tot ontvluchten bij voorbaat tot mislukking gedoemd is. De boten zijn bewaakt. En daar mag u heel blij om zijn. Want ik zou het u ten sterkste afraden van die boten gebruik te maken. Geloof mij, u komt hier niet vandaan, tenzij..."

„Tenzij we jou vermoorden..." Deze laatste uitval kwam van de kant van Frison, die in een aanval van blinde woede niet langer in staat was geweest zich te beheersen.

Pierre Alcan keek hem met een glimlach aan. „Daar hebt u gelijk in, meneer Frison," spotte hij, „maar het moet u bekend zijn, dat het niet beleefd is de gastheer in zijn eigen huis te beledigen. Nog onbeleefder is het hem te vermoorden of zelfs maar te dréigen met moord. Hebt u dat begrepen?..."

Het gelaat van de Blauwe Draak betrok, nam een dreigende uitdrukking aan. Met een ruk wendde hij zich om en verdween in huis, de anderen in verbijstering achterlatend.

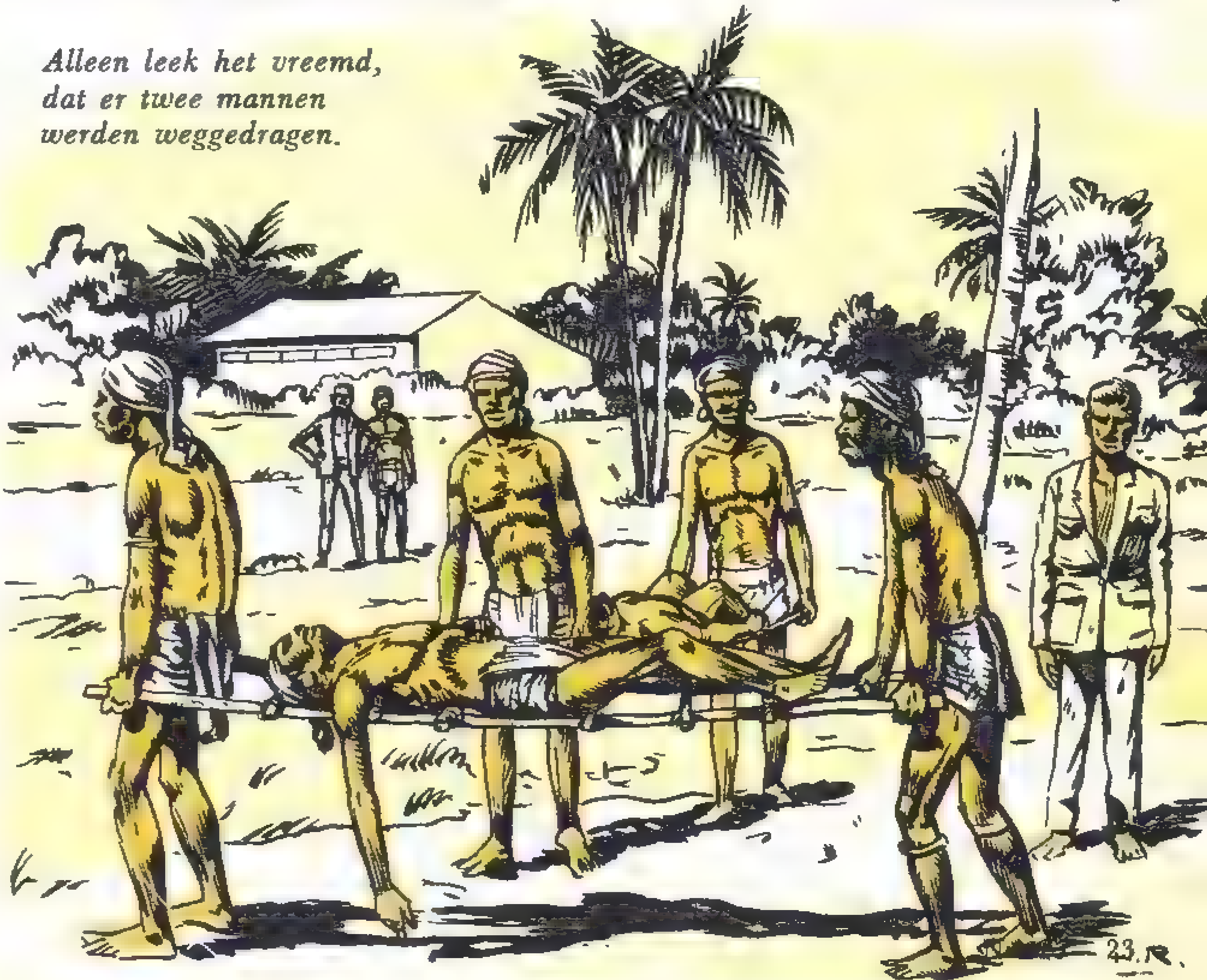
Het werd een dag vol spanning. Het avontuur met Bakeloe hield iedereen bezig. Zou hij vannacht komen? Zou hij niet komen? En als hij kwam, was hij dan te vertrouwen? Was hij misschien een handlanger van Pierre Alcan, die een spelletje met zijn gevangenen speelde?

„Een handlanger?" zei Nigg. „Ik geloof het niet. De zweepslag in zijn gezicht was beslist geen aardigheidje."

Die avond kon niemand in slaap komen. Ze lagen allemaal wakker totdat ze het geluid van de ratelslang buiten zouden horen. Het werd middernacht. Albert en Paw-Min, doodmoe, besloten het wachten op te geven. „De kerel heeft ons voor de gek gehouden," zei Albert.

Nauwelijks had hij dit gezegd of tegen het venster klonk een zacht geratel, dat zich langs de ruit bewoog. Beide jongens sprongen uit bed om door een kier van de jaloezieën te kijken. Ze zagen niets, niets dan het landschap, dat met een blauwachtig licht werd beschenen. Een geheimzinnig licht, al was het slechts het gewone licht van de maan. Het leek wel of de maan nog nooit zo helder had geschenen.

Wordt vervolgd

Alleen leek het vreemd, dat er twee mannen werden weggedragen.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

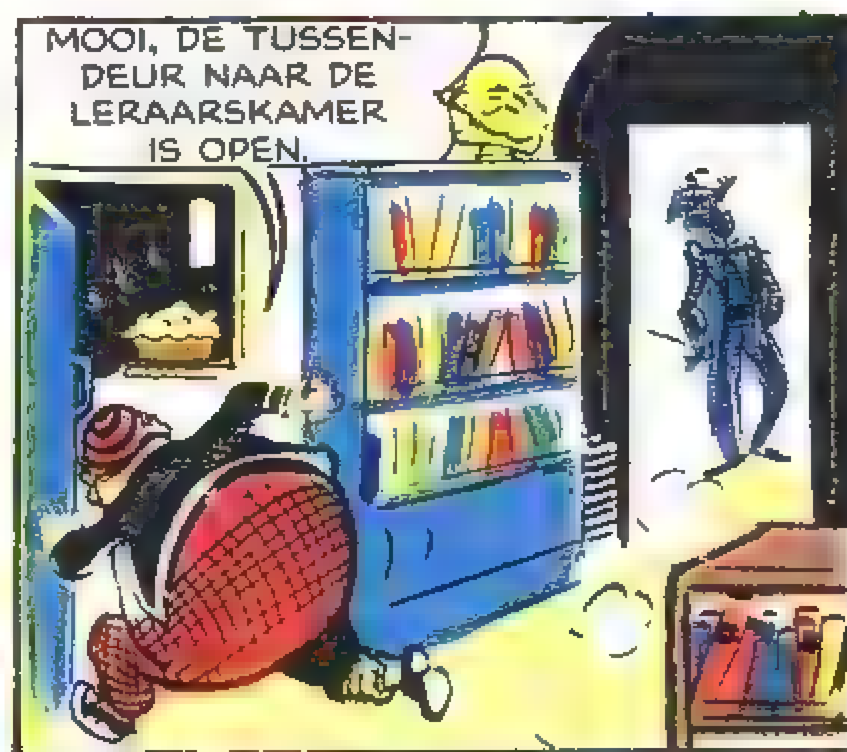

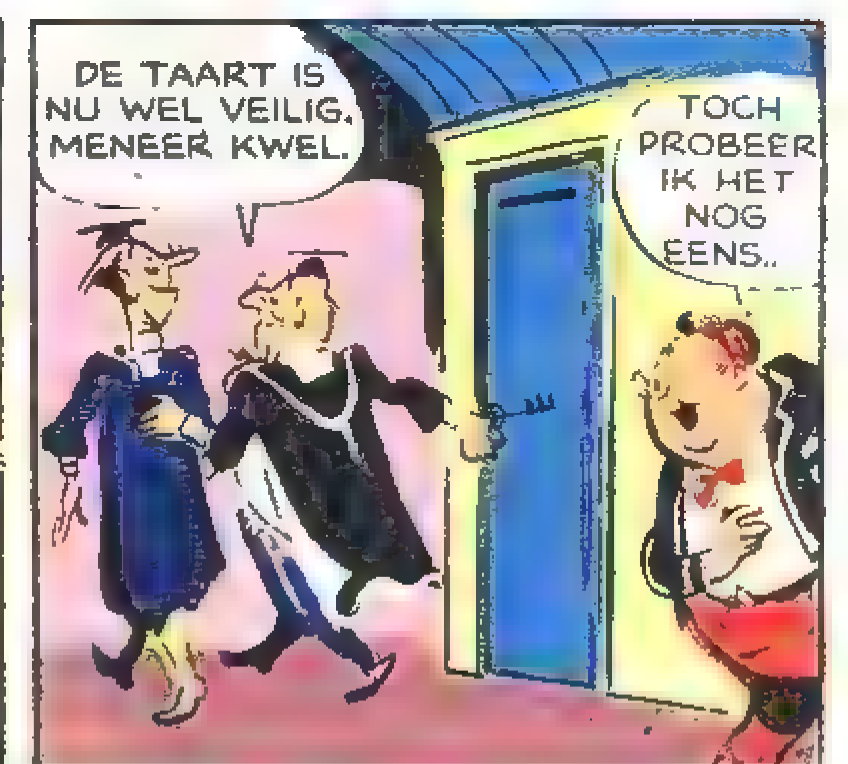

Namen

Er zijn weer enkele lezers die graag de betekenis van hun voornaam willen weten. Hier komen ze:

Ann, Annie, Ans. Dat zijn afkortingen van Anna; deze naam betekent: de bevallige, de lieflijke.

Martinus. Betekenis: de strijdlustige.

Siebold of Siebald. Dat is een Friese naam, afkomstig van Sigebaldus. Sigebaldus is de dappere overwinnaar.

Vera komt van Veronika en betekent: zij die gelooft of de waarheidlievende.

Floor, een naam die veel in België voorkomt, komt van Florentius en betekent: de bloeiende.

Betty is een afkorting van Elisabeth. Betekenis: belofte van de Heer.

Pim komt van Philippus en betekent: liefhebber van paarden.

Daan Houder wint

Hoe laat was het eigenlijk? Alle mensen! Bijna één uur!

Daan schrok. Met een sprong stond hij naast zijn bed. In zijn haast gooide hij bijna de wekker op de grond.

Goeiemorgen! Daar had hij zijn vader beloofd precies op tijd naar beneden te gaan en nou had hij zijn tijd liggen verlezen.

Nou ja, opschieten maar. Zo'n enkel uurtje zou er toch ook niet veel toe doen. Maar hij kwam nu toch wel erg laat in bed.

Vlug pakte hij de zaklantaarn van zijn vader uit de kast op de gang en liep de trap af naar beneden.

Net als zijn vader liep hij op zijn sokken om zo min mogelijk geluid te maken. Niet dat het beslist nodig was, maar je kon tenslotte nooit weten. . .

Zachtjes schoof hij de goed gesmeerde schuifdeur onder aan de trap open en liep het gangetje in dat naar het kantoor leidde.

Het gangetje werd door een lantaarn, die voor de deur stond, zwak verlicht. Aan het einde van de gang waren de loketten en links daarvan de deur die toegang gaf tot het kantoor.

Voor die deur bleef Daan even staan. Hij voelde zich toch wat onzeker. Verbeeld je nou toch eens, dat. . .

Zijn hart begon even sneller te kloppen. Zou hij maar teruggaan en straks aan zijn vader zeggen, dat alles in orde was geweest?

Nee, hij mocht niet bang zijn, en beloofd was beloofd. . .

En Daan moest opeens denken aan Dik Donkers, de hoofdpersoon uit het boek, dat hij juist had liggen lezen. Dik Donkers zou niet aan teruggaan denken. Die ging niets of niemand uit de weg. Die kende geen angst.

Zonder geluid te maken stak hij de sleutel in het slot van het kantoor, opende de deur en ging naar binnen. Voorzichtig deed hij de deur achter zich dicht. Hij kon hier bijna geen hand voor ogen zien. Zou hij zijn lantaarn aandoen?

Hij bleef even staan om naar verdachte geluiden te luisteren. Er viel niets ongewoons te horen.

Nou moest hij eens goed denken, hoe hij moest lopen. Recht tegenover de deur lag de postkamer. Daarnaast de kamer van meneer Peters, de chef, en daarnaast was de expeditieafdeling. Links van hem lag het kantoor van meneer Winters en meneer de Oude. Daar was niets bijzon-

Het kantoor van de firma Winters & Co was in diepe duisternis gehuld. Alleen de neonletters boven de ingang brandden nog.

Op de verdieping vlak boven het kantoor was een raam verlicht. Daar woonde Houder, de conciërge. Achter het lichte raam lag de kamer van Daan Houder, zijn zoon.

Daan lag languit op bed te lezen. Zijn ogen vlogen langs de regels en hij was zo in zijn boek verdiept, dat hij niet op de tijd lette.

Zijn ouders waren een paar uur geleden vertrokken om bij familie buiten de stad bruiloft te gaan vieren en zij zouden pas diep in de nacht terugkeren. Dat had eerst heel wat voeten in de aarde gehad, want Daans vader moest eigenlijk iedere nacht om twaalf uur een ronde door het kantoor maken om te zien of alles wel in orde was. Tenslotte had meneer Winters toestemming gegeven onder voorwaarde dat Daan de taak van zijn vader zou overnemen en dus in diens plaats de ronde zou maken.

Daar was Daan dadelijk voor te vinden geweest. Niet alleen omdat hij het machtig interessant vond, maar ook omdat hij nu laat naar bed kon en fijn lang kon blijven lezen. Lezen was zijn lust en zijn leven. Als hij eenmaal een boek te pakken had, dan kon je gerust een kanon naast hem afschieten. Hij zou er niets van merken. Geen wonder dus dat hij nu de klok in de huiskamer niet had horen slaan.

Het was al over twaalven en hij lag nog steeds te lezen. Hij was aan het laatste hoofdstuk bezig en dat was juist het spannendst.

Maar eindelijk toch klapte hij het boek dicht en zuchtte. Jammer, dat het uit was.

ders te zien. Naar de postkamer dus maar. Onhoorbaar liep Daan het grote kantoor door en ging naar de postkamer. Hij gluurde om een hoekje. Geen inbrekers te zien.

Ook in de kamer van meneer Peters en op de expeditieafdeling was alles in orde. Daan was nu bij een deur rechts van de expeditieafdeling gekomen. Achter die deur was een gangetje en dat gangetje kwam uit op de boekhoudafdeling. En op die afdeling stond. . . de brandkast.

Het werd spannend.

Als er dieven waren, moesten ze op de boekhouding te vinden zijn.

Geruisloos opende Daan de deur.

Meteen bleef hij als aan de grond genageld staan. Was daar niet een zwak lichtschijnsel te zien op de afdeling? Zijn hart klopte hem in de keel. Wat moest hij doen? Er op af gaan? Vooruit dan maar. . .

Hij vatte weer moed.

Behoedzaam sloop hij het gangetje door. Hoe dichter hij bij de boekhouding kwam, hoe vaster hij ervan overtuigd raakte dat er inderdaad een lichtschijnsel te zien was. Hij was aan het eind van het gangetje gekomen. Hij liet zich op zijn knieën zakken en keek om het hoekje.

Jammer, nou kon hij nog niet goed kijken! De brandkast stond links van hem, net uit het gezicht in een diepe nis.

Maar wacht eens even. Die nis was toch altijd veel donkerder? Of had hij zich daarstraks vergist?

Hij moest zekerheid hebben. Maar dan kon hij hier niet blijven. Dan schoot hij geen sikkepit op. Hij moest verder.

Hè, als hij nou eens achter dat bureau kon komen. . . Dan kon hij precies in die nis kijken. Maar dan moest hij wel een open stuk oversteken. . .

Enfin, hij moest het er maar op wagen. Nog even wachtte hij en toen stak hij snel met twee, drie passen het gevaarlijke stuk over. Hij dook weg achter het bureau. Hij bleef even zitten om op adem te komen. Hij voelde zich vreemd gespannen. Zijn hart bonkte.

Nu zou hij het gauw weten. Waren er dieven, ja of nee?

Heel voorzichtig kroop hij om het bureau en juist wilde hij over de rand kijken, toen er een dof geluid weerklonk. Daan kromp in elkaar van schrik. Zijn adem stokte hem in de keel.

Dus toch, flitste het door hem heen. Of had hij zelf dat geluid gemaakt? Nu kon hij zich niet langer bedwingen en gluurde over de rand. Meteen trok hij zijn hoofd terug. In een ondeelbaar ogenblik had hij het gezien. Er zaten twee kerels gehurkt voor de brandkast. Een lamp stond tussen hen in. Hoewel hij er wel op voorbereid was, kon Daan zijn ogen niet geloven. Het was nu geen spel meer, maar werkelijkheid. Daar waren twee kerels bezig de brandkast van Winters en Co te plunderen.

Hoe waagden die lui het eigenlijk om zo maar een vreemd kantoor binnen te dringen? En wat moest hij nu doen?

Hij kon ze moeilijk op de nek springen. Twee tegen één, dat verloor hij altijd. Nee, hij moest de politie waarschuwen. Hoe? Per telefoon. Als hij in het kantoortje van meneer Peters opbelde, konden ze hem hier niet horen. Maar dan moest hij ook weer de hele weg terug. Zonder geluid te maken. . .

Er zat niets anders op. Nog eenmaal wierp Daan een blik op de twee inbrekers. De een draaide met gehandschoende handen aan het slot, de ander gaf hem af en toe iets aan.

Het licht van de lamp viel juist op hun

Alle drie knipperden ze met hun ogen tegen het felle licht. Maar ze konden toch wel zien wie er naar binnen kwamen!

handen. De rest bleef in schemer gehuld.

Daan had genoeg gezien. Hij begon terug te kruipen.

Nu moest hij dubbel voorzichtig zijn. Als hij maar één geluidje maakte. . .

Hij was nu aan de hoek van het bureau gekomen. Hij greep zich vast aan de rand van het bovenblad om zich op te trekken, maar hij stootte tegen iets — later bleek het een asbak te zijn geweest — dat met een klap op de grond viel. Meteen ging het licht in de nis uit.

Daan trok als de weerlicht zijn hand terug en hield van schrik zijn adem in. Zijn hart bonkte alsof het uit elkaar wou springen.

Stommeling die hij was! Nu was alles verloren. De kerels wisten nu dat er iemand in de buurt was. Hoe moest hij nu in het kantoortje van meneer Peters komen? Wat zouden de dieven doen? Zouden ze de vlucht nemen? Hij moest goed luisteren.

Daan spitste zijn oren. Het bleef stil in de nis. Of klonk er toch geschuifel?

Hij maakte zich zo klein mogelijk en kroop behoedzaam naar het midden van het bureau. Daar vond hij wat hij zocht, een opening tussen de laatjes. Hij kroop erin en wachtte op de dingen die komen zouden.

Er gebeurde niets. Het bleef stil. Je kon een speld horen vallen.

Wat deden de kerels nu? Het leek wel alsof hij alleen op de boekhouding was. En toch. . .

In de verte kwam een auto naderbij. Het geronk van de motor werd steeds luider. Hij reed voorbij. Het licht van de koplampen verlichtte de ruimte heel even. Het was maar een flits. Maar in die flits had Daan iets gezien, dat hem het bloed in de aderen deed stollen. Vlak voor hem, dicht tegen het bureau, had hij twee benen gezien. Ze waren zo dichtbij, dat hij zijn arm niet eens helemaal zou hoeven te strekken om ze aan te raken.

Het leek er niet op dat de inbrekers gingen vluchten. Ze waren op zoek naar. . . hem!

Ze wilden hem natuurlijk onschadelijk maken om dan verder ongestoord hun karweitje af te maken.

Daan moest het allemaal even verwerken. In plaats van jager was hij de prooi geworden.

Nu ging het er niet alleen om de politie te waarschuwen, maar nu moest hij ook zichzelf in veiligheid brengen.

Wat moest hij hier doen? Hier blijven zitten? Dan liep hij grote kans dat ze hem al gauw zouden ontdekken. Hij moest weg. Zou die ene kerel nog voor het bureau staan? Dat zou hij kunnen voelen. Als hij heel voorzichtig zijn hand langs de grond schoof, zou hij een schoen kunnen aanraken.

Daan bedacht zich niet langer. Heel langzaam stak hij zijn hand uit. Centimeter voor centimeter verder. . . Hier moest het ongeveer zijn. Er was niets te voelen.

Daan liet zijn hand links en rechts gaan, maar van schoenen was niets te bekennen.

De kerel stond er dus niet meer. Maar waar was hij dan? En waar was die ander? Kwam er nog maar een auto voorbij. Dan kon hij tenminste weer eens iets zien.

Zijn vurige wens ging in vervulling. In de verte klonk weer motorgeronk. Een auto. En in het korte ogenblik, dat de lampen de boekhouding verlichtten, gaf Daan zijn ogen goed de kost.

Een van de kerels stond voor de nis en de ander voor het gangetje, dat naar de expeditie leidde. Zij keken zoekend rond. Ze hadden hem dus nog steeds niet in de gaten. Dat was in ieder geval een winstpunt.

Hij wist waar zij waren, maar zij wisten hem niet te vinden. Nog niet, tenminste.

Daan dacht na. Hij kon nu niet door het gangetje ontvluchten. Het was wel zeker, dat die ene kerel daar zou blijven staan.

Maar er was nog een andere uitweg. Links van hem waren twee deuren. De een was van het toilet en de ander gaf toegang tot het grote kantoor. Daan wist dat deze deuren nooit op slot waren. Daar moest hij dus op af. En snel, voordat deze weg ook afgesloten zou zijn.

Behoedzaam kroop hij uit zijn nauwe schuilplaats. Geruisloos richtte hij zich op, wachtte drie volle tellen en begaf zich in de richting van de deuren.

Om de drie passen hield hij even stil om te luisteren. Hij maakte wel bijna geen gerucht, maar de dieven zouden ook wel met gespitste oren staan luisteren.

Hij ging verder. Hij bevond zich nu weer achter een bureau. Bij het minste of geringste verdachte geluid zou hij weer kunnen wegkruipen.

Sssst! Hoorde hij daar iemand naderbij schuifelen?

Hij hield zijn adem in. Ja, hij was er zeker van. Een van de kerels kwam op hem af.

Moest hij onder het bureau kruipen? Of moest hij een dolle ren op de deuren ondernemen? Verbeeld je dat hij de verkeerde deur koos. Dat mocht hij niet riskeren.

Hij dook dus weer in elkaar en kroop onder het bureau. Nauwelijks was hij eronder verdwenen, of hij merkte dat er iemand rakelings voorbij liep. Hij hoorde het niet. Hij voelde het eigenlijk meer.

Het avontuur begon op zijn zenuwen te werken. Hoe moest hij hier ooit vandaan komen? Hoe laat zou het zijn? Zouden vader en moeder al haast thuiskomen? Die keken altijd even in zijn kamer of hij sliep. Natuurlijk zouden ze hem dan missen en dan wist zijn vader wel genoeg. Hij wachtte maar weer af. Maar het hurken in de nauwe ruimte deed hem geen goed. Hij begon moe te worden en zijn spieren gingen pijn doen. Hij zou het niet lang meer kunnen vol-

houden. En net wilde hij de moed opgeven, toen hij heel zacht gefluister opving. Het kwam uit de buurt van het gangetje.

Daan kon wel juichen van plezier. Allebei de dieven stonden dus daar. Dat bewees dat ze de twee andere deuren niet hadden opgemerkt. Hij kreeg weer hoop. Alles was nog niet verloren.

Hij kroop onder het bureau vandaan en vervolgde zijn tocht naar de deuren. Het duurde een hele tijd, voordat hij met zijn uitgestrekte hand de muur aanraakte. Nu ging hij op zoek naar een deurknop. Die had hij al gauw gevonden. Zeer voorzichtig drukte hij de deurknop naar beneden. Als hij nou maar de goede deur had. . .

Het was inderdaad de goede en een ogenblik later stond Daan op het grote kantoor. Hij begaf zich nu zo snel mogelijk naar de kamer van meneer Peters. Hij moest voortmaken, want je wist nooit wat die twee kerels zouden gaan uitspoken. Hij was hier wel betrekkelijk veilig, maar hoe vlugger de politie kwam, hoe liever het hem was.

Daan glipte het kantoortje binnen en pakte de hoorn van de haak.

De telefoon bleef stil. De telefoniste had hem vergeten aan te sluiten. Daan zuchtte. Nu moest hij een andere telefoon opzoeken, die wel aangesloten was.

Hij liep het grote kantoor weer in en vond een bureau met een telefoon. Met kloppend hart nam hij de hoorn van de haak en drukte hem tegen zijn oor. De zoemtoon vertelde hem dat alles in orde was. Hij draaide het nummer, maar hij was nog maar halverwege, toen de schrik hem opnieuw om zijn hart sloeg.

Achter hem viel iets met een luide slag om. Een prullenbak of zo iets. . .

Een prullenbak? Maar die viel niet uit zichzelf om. Er moest iemand tegenaan gelopen zijn. Het angstzweet brak Daan uit. Het zou niet lang meer duren of de kerels kregen hem te pakken.

Zonder geluid te maken liet hij de hoorn zakken. Toen begon hij voorzichtig achteruit te schuifelen. Hij sloop om het bureau heen en zette koers naar de deur. Hij moest oppassen, want het stond hier vol met bureaus. Ook met prullenmanden! En hij mocht niet dezelfde fout maken als een van de twee dieven.

Waar was de deur nou? Hij moest er langzamerhand toch wel zijn? Daan tastte om zich heen. Opeens raakte zijn hand een muur. Maar welke muur was het? Dat zou hij gauw genoeg merken, als hij maar een tijdje doorliep. Hé, wat had hij daar nou te pakken? Een kastje aan de muur. Wat voor een kastje?

Aha, hij wist het al! In het kastje zat de lichtknop van de neonletters boven de ingang. En opeens kreeg hij een schitterend idee. Hij greep de lichtknop en draaide hem voorzichtig om.

Weer draaide Daan en buiten gingen de letters aan — uit, aan — uit. S.O.S., S.O.S. Noodseinen. . .

Opeens voelde hij een hand op zijn arm. Iemand greep hem beet.

Hij gilde. Hij probeerde zich los te rukken, maar zijn tegenstander had hem stevig beet. Een hand op zijn mond belette hem verder te gillen.

,,Ik heb hem, Kees," klonk het bij zijn oor.

Uit een hoek kwam iemand naderbij gelopen. Daan voelde zich door nog iemand beetgepakt worden.

,,Ik neem hem wel van je over. Dan kun jij eindelijk verder met het karwei. 't Wordt tijd dat we de benen kunnen nemen."

Daan werd door Kees overgenomen en ook Kees verstond zijn vak, want hoe hij ook worstelde en kronkelde, hij was gevangen en bleef gevangen.

,,Is het nou uit!" zei de man, maar nauwelijks had hij dat gezegd, of ergens werd een deur opengeworpen en meteen baadde het grote kantoor in een zee van licht.

Van schrik liet hij Daan los. En ook de andere inbreker, die net bij de deur van de boekhouding stond, keerde zich vol schrik om. Alle drie knipperden ze met hun ogen tegen het felle licht. Maar ze konden toch nog wel zien wie er naar binnen kwamen.

Voorop meneer Houder en daarachter twee agenten.

De inbrekers kregen niet veel tijd om van hun schrik te bekomen. Voordat ze hun hielen hadden kunnen lichten, waren ze al overrompeld.

,,Zo," lachte een van de agenten. ,,Dat varkentje is ook al weer gewassen."

,,Ja, jongen, gelukkig, dat ik in de verte al zag, dat er iets met de neonletters was. En dat ik van vroeger nog iets van morseseinen af wist," zei vader.

,,En dat wij net met de patrouillewagen passeerden," vulde de agent aan.

Daan lachte zenuwachtig. Hij zag nog lijkbleek van de doorgestane emoties.

,,Maar 't was wel op het nippertje," zei hij. En hij vertelde zijn angstige avontuur.

,,Dus je bent pas om één uur naar beneden gegaan," zei vader. ,,Dat was dom. Als je om twaalf uur gegaan was, dan. . ."

,,Nee, meneer," onderbrak een van de agenten hem. ,,We hebben om een uur of twaalf nog naar binnen gekeken en toen was er nog niets aan de hand. We moeten juist heel blij zijn, dat uw zoon zo'n spannend boek had, anders waren de heren nu al lang verdwenen geweest."

,,Dat waren ze toch wel," mengde nu de andere agent zich in het gesprek, ,,als Daan niet zo lang uit hun handen gebleven was. De aanhouder wint."

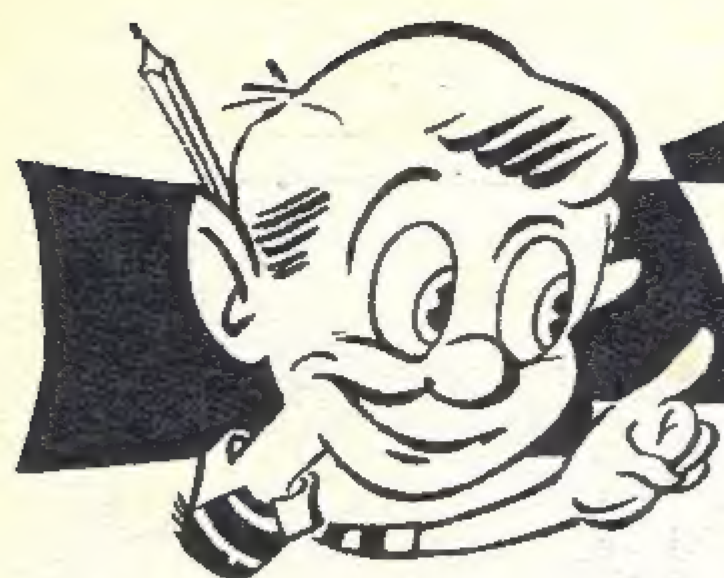
Vader lachte.

,,Laten we er voor deze keer ,,Daan Houder wint" van maken," zei hij.

WIE PUZZELT ER MEE?

E-puzzel

W	E	R	K	S	T	E	R
E	V	E	N	E	E	N	S
R	E	L	L	E	T	J	E
R	E	N	N	E	K	E	
S	E	K	E	N	P	E	N
E	E	T	L	E	P	E	L
N	E	S	T	E	L	E	N
T	R	E	C	H	T	E	R

De acht woorden die je in dit vierkant moet invullen, hebben als klinkers alleen de letter E en die staan al op hun plaats.

De omschrijvingen van de woorden zijn als volgt:

1 Huishoudelijke hulp
2 Ook
3 Opstootje
4 Zakmesje
5 Fijne pen om te tekenen
6 Voorwerp waar je mee eet
7 Een nest bouwen
8 Voorwerp met wijde mond en nauwe tuit

Als je klaar bent, moet je op de eerste rij van boven naar beneden de naam kunnen lezen van een attractie op de kermis.

Eén-letterpuzzel

V E R	I E T
V E E	E E R
K O L	N E L
B A R	I E R
B E N	D E N
P O R	A A L
W E E	Z I N
B A R	N E S
K A N	O O R
P O S	U U R
B E N	P E N
K O E	I E R

In deze twee rijen korte woordjes kun je steeds het linkse met het rechtse verbinden door er één letter tussen te plaatsen, waardoor een woord ontstaat met een geheel andere betekenis.

Omschrijvingen heb je niet nodig, want er is steeds maar één mogelijkheid.

De tussengevoegde letters moeten van boven naar beneden gelezen het vreemde woord voor wereldreiziger vormen.

Tovervierkant

1 O	L	IJ	K
2 L	I	D	A
3 IJ	D	E	L
4 K	A	L	M

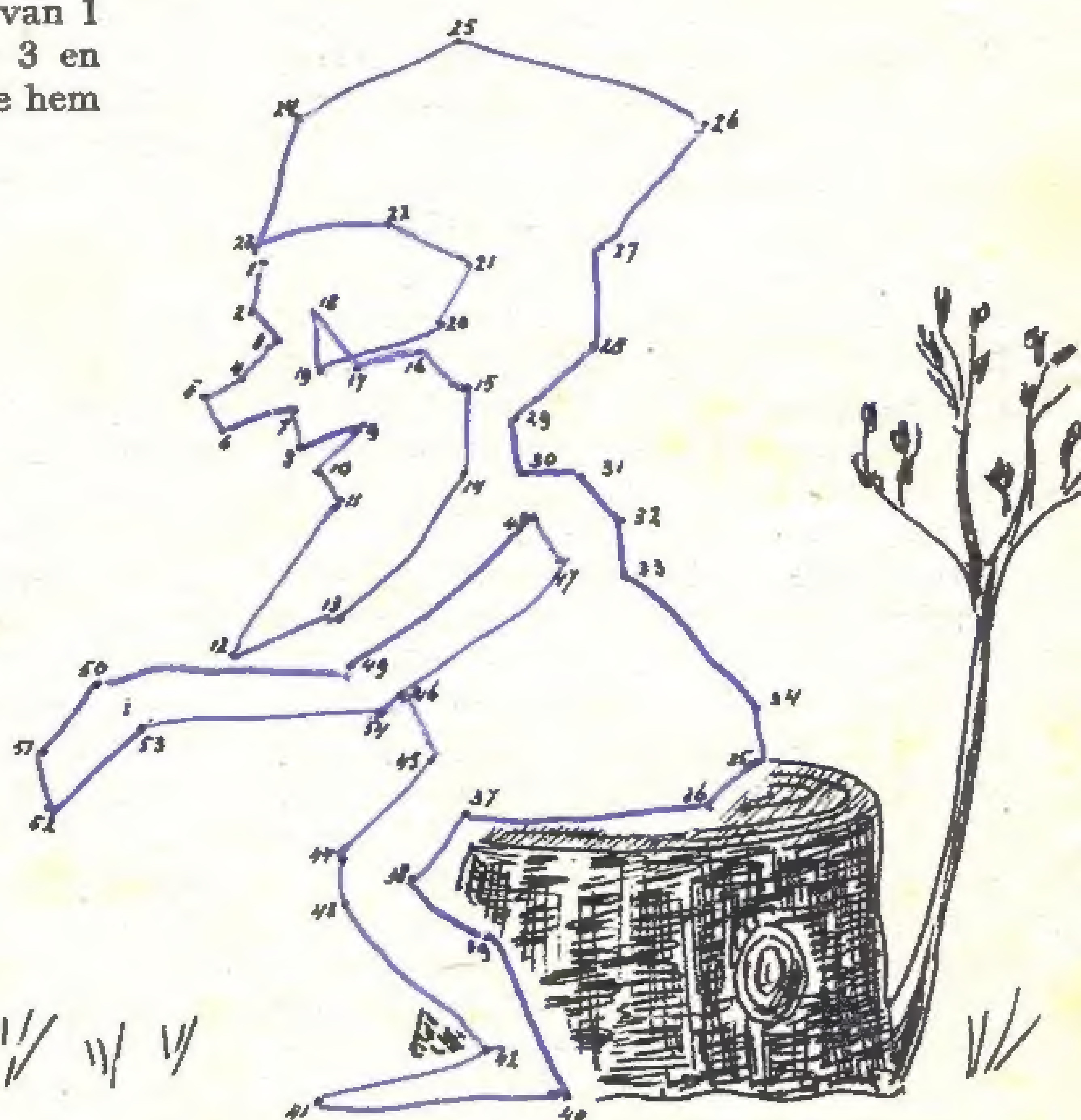
Het aardige van een tovervierkant is dat je de woorden, die je van links naar rechts hebt ingevuld, ook van boven naar beneden kunt lezen. Hier volgen de omschrijvingen van de woordjes, die je in dit tovervierkant moet invullen:

1 Guitig
2 Afkorting van Alida
3 Praalziek
4 Rustig

Wie warmt zich daar bij het vuur?

Als je een lijn trekt van 1 naar 2, vervolgens naar 3 en zo verder tot 54, zie je hem vanzelf verschijnen.

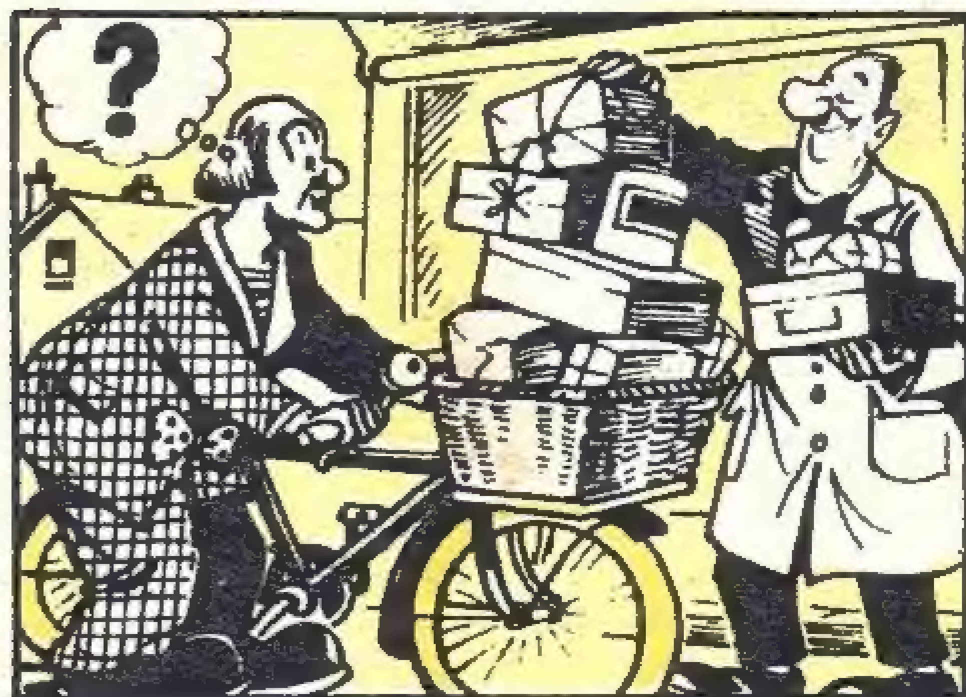

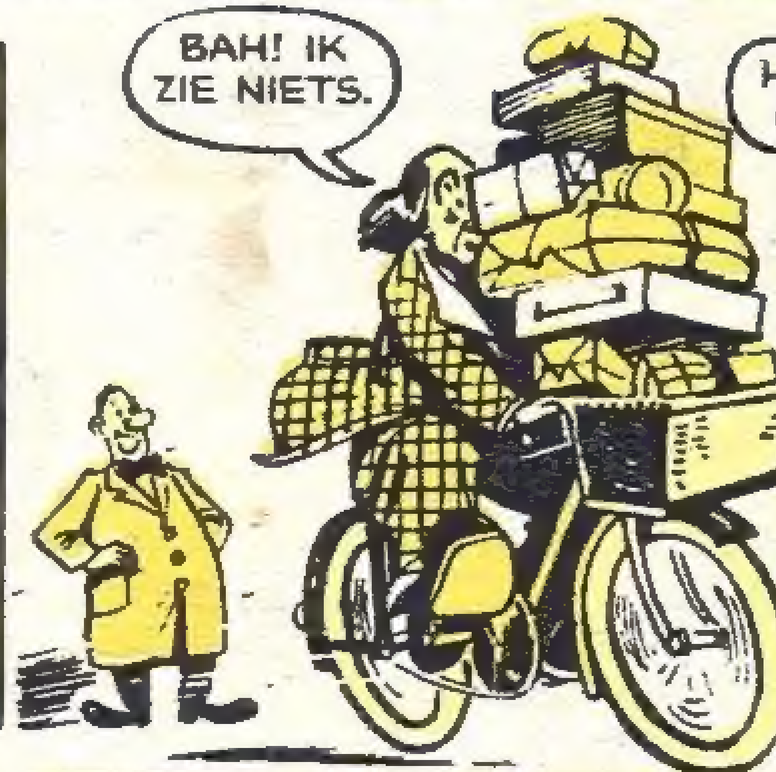
COCO DE CLOWN

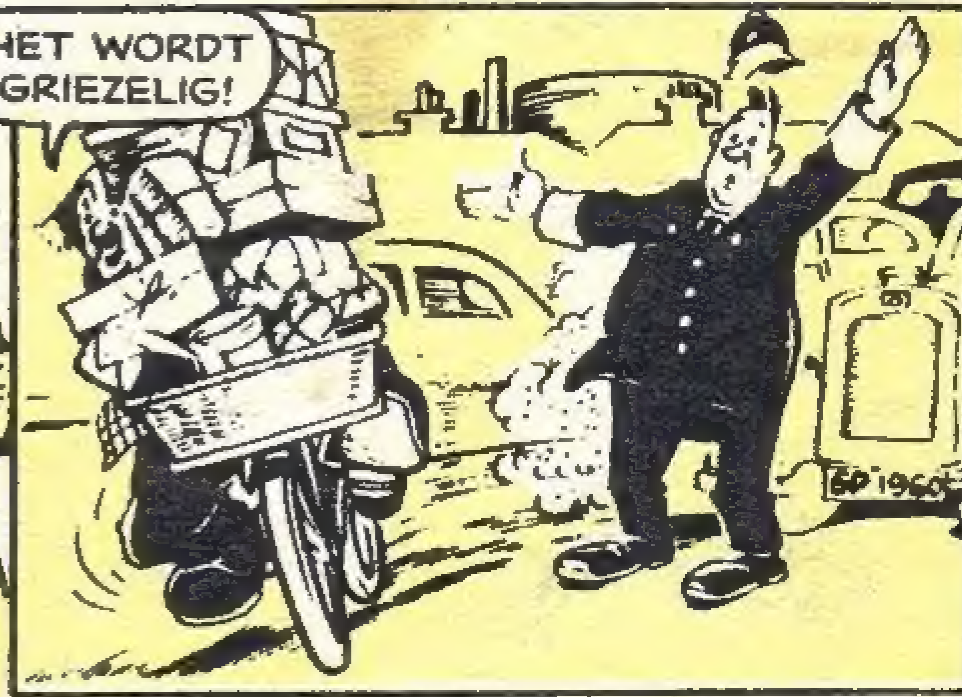

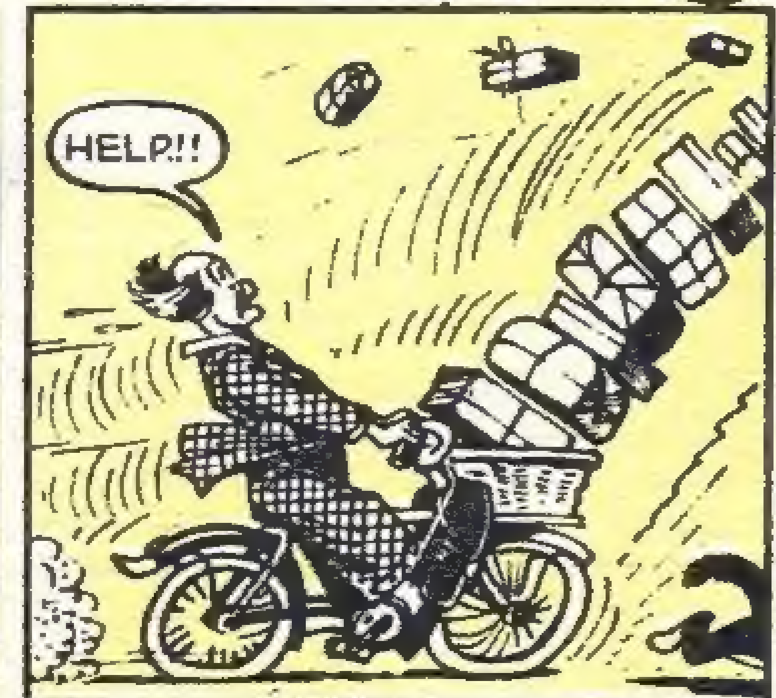

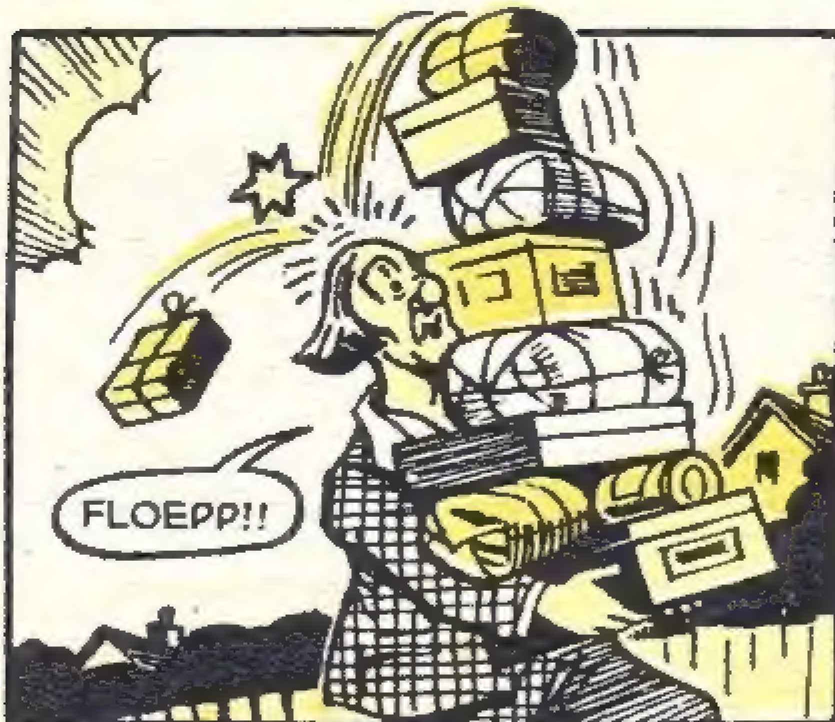

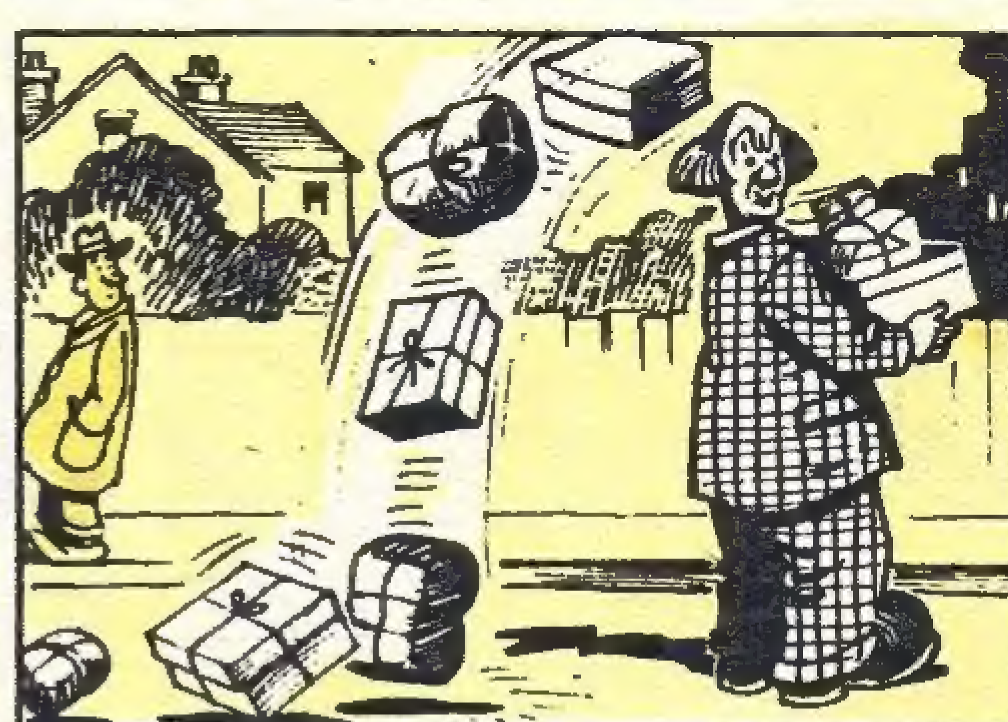

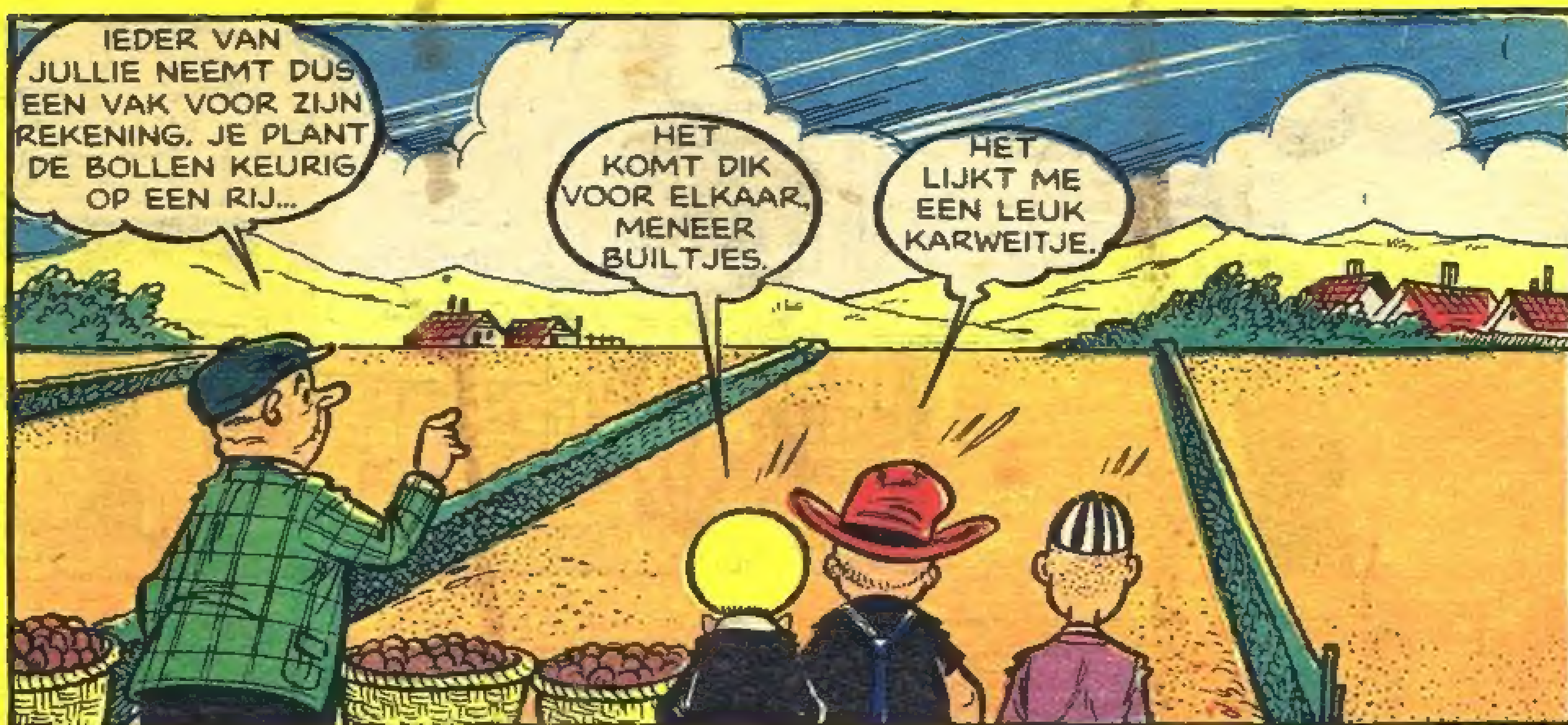

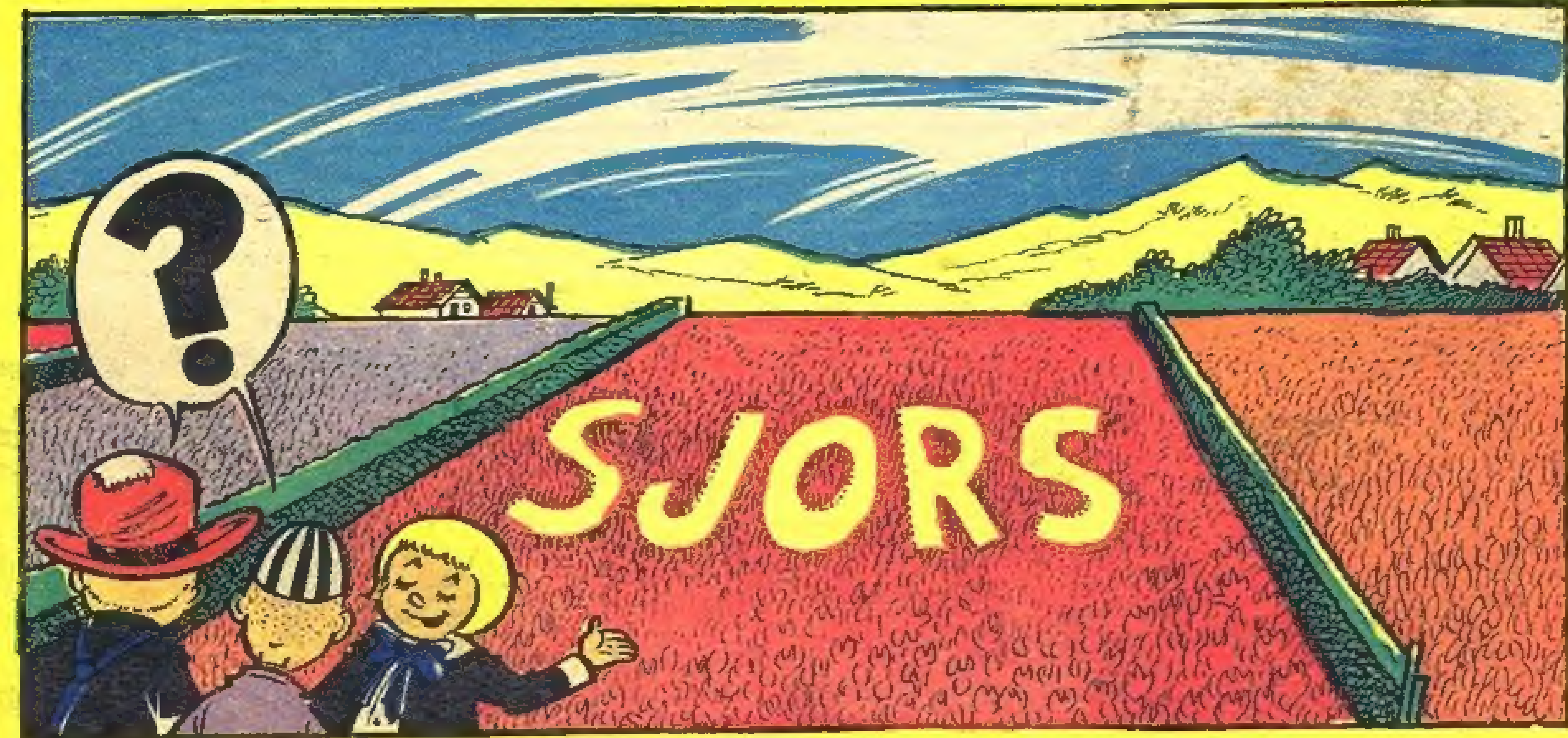

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.